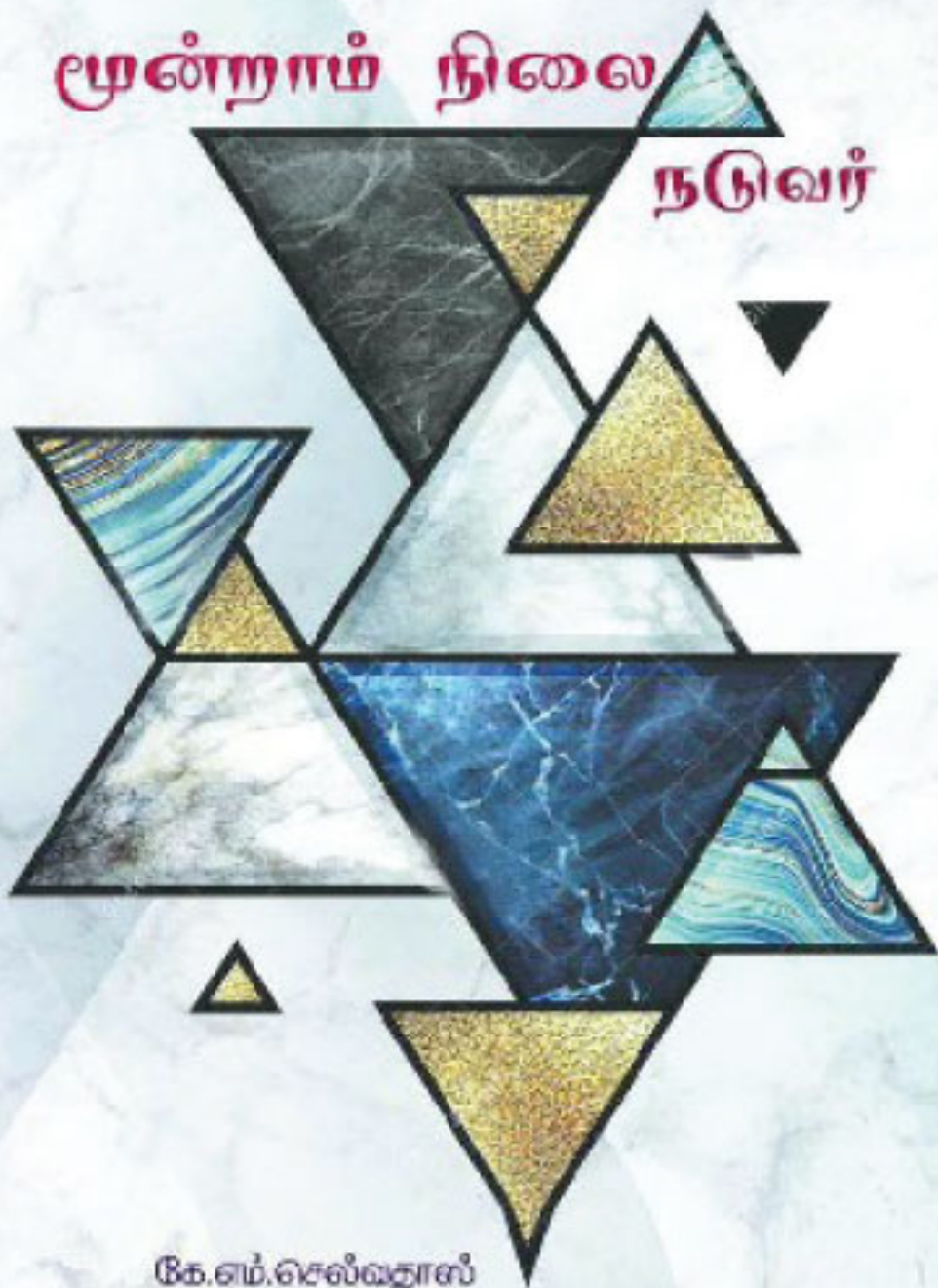

முன்றாம் நிலை

நடுவர்

கே.எம்.செல்வதாஸ்

மூன்றாம் நிலை நடுவர்

கே.எம் செல்வதாஸ்

மீளுகை புதிப்பக வெளியீட்டு எண்: 10

மூன்றாம் நிலை நடுவர்

விடயம் : விமர்சனக் கட்டுரைகள்

ஆசிரியர் : கே.எம். செல்வதாஸ்

பதிப்புரிமை : திருமதி மயூரி செல்வதாஸ்

முதற்பதிப்பு : 2023

பக்கம் : 71

வடிவமைப்பு: தானா விஷ்ணு

வெளியீடு : மீளுகை, இமையாணன்

அச்சாக்கம் : ஆகாயம் புதிப்பகம், இமையாணன்

Moonram Nilai Naduvar

Subject: Tamil article

Author: K.M. Selvathas

Copy Right : Mrs Mayoorei Selvathas

First Edition: 2023

Pages: 71

Layout: Thana Vishnu

Publisher: Meezhukai 2

Printed by : Aakayam Pathippakam, Imayanan,

Uduppidy, Jaffna.

Price; Rs. 500.00

ISBN: 978-955-54651-1-3

அவையத்துள்
முந்தியிருப்பச் செய்த
என்
அப்பாவுக்கு...

நன்றிகள்

பேராசிரியர் கி.விசாகரூபன்

தானா விஷ்ணு

இ.சு.முரளிதரன்

க.பரணிதரன்

ஓவியர் பாஸ்கர்

ஜீவநதி

மீளுகை 2

உள்ளே...

வாழ்த்துச் செய்தி

நுழைவாயில்

01. மறந்த மனிதர்களை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து உலாவச் செய்யும்
'கிராமத்து மனிதர்கள்'
02. உணர்வுக் கொந்தளிப்போடு பெரு வலிகளைப் பாடும்
'நின்று தூறும் மழை'
03. கடந்து போன வாழ்வியலின் தகிப்புத்தணியாத பதிவு
'வேள்வித் தீ'
04. உறவுகளின் ஆத்மார்த்த உணர்வுகளைப் பேசும்
'நினைவுக் கோலங்கள்'
05. புதிய கண்ணோட்டங்களும் புதிய அர்த்தங்களும்
06. புதிய பதங்கள் விளையும் நிலமாக
'நெருநல்'
07. சுமதி குகதாசனின் படைப்புகள் நோக்கும் போக்கும்
08. மாற்றம் வேண்டிய மனவெளிப் போராட்டங்கள்
'கூலிக்கு வந்தவன்'
09. கடவுளின்
'கைபேசி எண்'
10. இருதேச வாழ்பனுவங்களைப் பேசும்
'மிதுனம்'
11. சந்தங்களினூடே பிரவாகிக்கும்
'பிரபஞ்ச சுருதி'
12. மறுதலிக்கப்படும் கனவுகள்
'ஆயிஷா'
13. மூன்றடியில் கருக்கொண்ட கருத்துப்பிரவாகம்
'பச்சை இறகு'
14. பண்பாட்டியலை மீட்டுக்கும்
'தமிழினி'
15. ஈழத்துச் சிற்றிதழ்களில்
'ஏகலைவன்'

வாழ்த்துச் செய்தி

யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் எமது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய மார்க்கண்டு செல்வதாஸ் அவர்களுடைய 'மூன்றாம் நிலை நடுவர்' என்ற விமர்சனக் கட்டுரைகளைத் தாங்கிய தொகுப்பு நூலிற்கு அவரைப் பயிற்றுவித்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவன் என்ற வகையில் வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் நான் மிகவும் மகிழ்வடைகின்றேன்.

நூலாசிரியர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் இளங்கலை முதுகலைப் பட்டங்களையும் தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழியலில் பட்டத்தினையும் பெற்றுக்கொண்டவர். படிக்கின்ற காலப்பகுதிகளில் மிகவும் ஆர்வமான, பணிவான ஒரு மாணவனாக அவரை நான் பல்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் அவதானித்திருக்கின்றேன். தற்போது மிகச் சிறந்த வாண்மைத்துவம் மிக்க ஒரு ஆசிரியராக வடமராட்சியில் மட்டுமல்லாது தேசிய மட்டத்திலும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒருவராக விளங்கி வருவது எமக்கெல்லாம் பெருமை தருகின்ற ஒரு விடயமாகும்.

'கொரோனா' பெருந்தொற்றுக் காலச் சூழல் நிகழ்நிலைத் தொழிநுட்பம் ஊடாக அவரைத் தேசிய அளவிற்கு கொண்டு போய்ச் சேர்த்தது. ஆசிரியர் மட்டுமல்லாமல் கவிஞர், ஆராய்ச்சியாளர் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் தன்னுடைய பரிமாணத்தினை வெளிப்படுத்திவருபவர். இவருடைய நூல்களாக

'நிஜமல்ல நிழல்கள்', 'தாயன்பு' முதலானவை ஏலவே வெளிவந்துள்ளன. அல்வாயூர் கவிஞர் மு.செல்லையா படைப்புகள் எனும் பெருந்திரட்டின் இணைப்பதிப்பாசிரியராக பணிசெய்துள்ளார். இப்பணிகளின் பிறிதொரு நீட்சியாக 'மூன்றாம் நிலைநடுவர்' என்கின்ற இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்நூலில் தமிழ்ப்படைப்பு மற்றும் ஆய்வுச் சூழலில் முனைப்புற்றுத் தெரிகின்ற பதினைந்து இலக்கிய ஆளுமைகளின் படைப்புகள் மீதான விமர்சனக் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒரு தேர்ந்த இலக்கிய விமர்சகருக்குரிய சாயல்களின் பிரதிபலிப்புக்களாக இவை அமைந்து காணப்படுகின்றன. படைப்புகள் மீதான அவருடைய பார்வை, குறித்த படைப்புகளை நோக்கி வாசகர்களை உந்தித்தள்ளுவதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது என்றால் அது மிகையில்லை. இதைத்தவிர இந்த விடயங்களை எடுத்துப் பேசுவதற்கு செல்வதாஸ் கையாண்டுள்ள மொழி, குறிப்பாக விடயங்களுக்கு ஏற்ப இம்மொழிநடையில் காணப்படுகின்ற குழைவுத்தன்மை இவ்விடத்தில் விதந்து குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்று. இக்கட்டுரைகளினூடு பரவலான விடயப்பொருள்கள் சார்ந்த ஒரு வாசகனாகவும் செல்வதாஸ் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்கின்றார். 'நல்ல ஒரு மாணவன்தான் நல்ல ஒரு ஆசிரியனை உருவாக்குவான்' என்று மேலைத் தேசத்துக் கல்வியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவ்வாறான ஒரு மாணவனாக நான் செல்வதாஸை பார்க்கிறேன். எங்களுடைய முகவரிகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் செல்வதாஸ் இது போன்ற பயனுள்ள நூல்கள் பலவற்றைப் படைத்துத் தமிழுக்கு வளம் சேர்க்க வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

பேராசிரியர் கி.விசாகநுபன்
தலைவர், தமிழ்த்துறை, கலைப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

நுழைவாயில்

இலக்கியம் ஓர் இல்லம் என்றால் அதற்குரிய முகவரியாக இலக்கியம் குறித்த விமர்சனம் அமையப் பெறுகின்றது. இலக்கியப் பிரதிகளை வாசிப்புக்குள்ளாக்கும்போது அவை தருகின்ற அனுபவங்கள் அற்புதமானவை. அத்தகு அனுபவங்களை வாசிப்பின் வழி பெற்றுக் கொள்கின்ற வேளைகளில் பிரதிசார்ந்த செய்திகள் மனதில் புதிய உரையாடல்களுக்கு வழிசமைக்கின்றன.

‘எதனைப் போற்றுகின்றோமோ அது வளரும்’ என்பது பாரதியின் கூற்று. அந்த வகையில் மூன்றாம் நிலை நடுவர் எனும் தொகுப்பு, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் தோற்றம் கண்ட புதினைந்து பிரதிகள் குறித்த மனப்பதிவுகளாக அமையப் பெற்றுள்ளன.

படைப்புகளை வழங்கிவிட்டு படைப்பாளர்கள் மௌனமாகி விடுகின்றனர். அதன்பின் அப்படைப்புகளே வாசகர்களோடு பேச ஆரம்பித்துவிடுகின்றன. அவ்வாறு படைப்புகளும் வாசகர்களும் இணைகின்ற போது புதிய நுகர்வுகள் படைப்பிற்குக்கிடைக்கப் பெறுகின்றன. அவை சொல்ல வருகின்ற செய்திகள் குறித்த விடயங்களாக இருப்பினும் வாசகவெளியினில் ஒவ்வொருவரின் பார்வைகளுக்கும் அனுபவங்களுக்கும் ஏற்றாற்போல் அவற்றின் நுகர்வுப் பெறுமானங்கள் மாறுபட்டமைகின்றன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகள் யாவும் இரசனை முறையோடு பிரதிகளை நோக்கிய

வையாகக் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பிரதிகளும் புதிய புதிய அனுபவங்களையும் பொருள்கோடல்களையும் தந்திருக்கின்றன. அத்தகைய அனுபவங்களின் திரட்சியாகவே இத்தொகுப்பு அமையப் பெற்றிருக்கின்றது.

படைப்பிலக்கியப் பரப்பு காடுபோன்று பரந்து விரிந்தது. அக்காடுகளின் கிளைகளில் அமர்ந்த ஒரு பறவையாக நான் இருந்து கொண்டு, பார்வைகளை இரசனைக் குறிப்புகளாக இங்கு பதிவு செய்திருக்கின்றேன்.

- கே.எம்.செல்வதாஸ்

மறந்த மனிதர்களை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து உலாவச் செய்யும்
கிராமத்து மனிதர்கள்

கிராமிய வாழ்வும் அது தருகின்ற அனுபவங்களும் அற்புதமானவை. மாற்றமுறும் சூழலுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனித குலம் இழந்து கொண்டிருக்கும் பெரும் சொத்து கிராமத்து வாழ்வு. அத்தகைய கிராமத்து வாழ்பனுபவங்களையும் கிராமத்து மனிதர்களையும் சமகாலச் சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் இலக்கியங்கள் காலத்துக்குக் காலம் தோற்றமுற்றுக்கொண்டே இருக்கின்றன.

அந்தவகையில் கிராமத்து வாழ்வின் கதைகளை, வாழ்ந்து மறைந்த மனிதர்களோடு அருகிருந்து வாழ்மனுபவத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் இ. இராஜேஸ்கண்ணன் அவர்களுடைய 'கிராமத்து மனிதர்கள்' எனும் தொகுப்பு மீளுகை 2 வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கின்றது. 'பெண்டுகள் கந்தியான்', கதையோடு தொடங்கும் இத்தொகுப்பு 'கோழிக் கள்ளன் கோவிந்தசாமி' எனும் கதையோடு நிறைவு காண்கிறது. மொத்தம் முப்பது கதைகள் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. தானா விஷ்ணுவின் வடிவமைப்போடு ஆகாயம் பதிப்பகத்தின் அச்சுப் பதிப்பில் வெளிவந்திருக்கும் இந் நூலின் அட்டை வடிவமைப்பு நூலின் உள்ளே கதைகளில் உலாவுகின்ற மனிதர்களின் விம்பங்களைத் தாங்கியதாக அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. ஈழத்து இலக்கியப் புலத்தில் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, ஆய்வு எனப் பல தளங்களில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நூலாசிரியர் சமூகவியலைத் தனது புலமைத்துவமாகக் கொண்டிருப்பதனால் ஆழமான சமூக ஊடாட்டத்தின் வெளிப்பாடாக 'கிராமத்து மனிதர்கள்' எனும் தொகுப்பினை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றார்.

இறந்த காலத்தினை நிகழ்காலத்தோடு இணைக்கும் அரிய முயற்சியை இத் தொகுப்பு சாத்தியப்படுத்தியிருக்கின்றது. கதைகளில் உலாவுகின்ற மனிதர்கள் எல்லோரும் எங்கள் கிராமங்களில் அதன் மண்மணம் குன்றாவகையில் வாழ்ந்து மறைந்தவர்கள். அம் மனிதர்கள் வஞ்சகம் அற்றவர்கள். சுயநலம் சிறிதும் இல்லாதவர்கள். போலிமுகம் கொண்டு வாழத் தெரியாதவர்கள். இயல்பான வாழ்வியற் போக்கோடு வாழ்ந்து மறைந்த அம்மனிதர்கள், தாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறைகளால் தம் பின்வந்தோர் மனங்களில் எல்லாம் நீக்கமற வாழ்பவர்கள். இத்தகைய கிராமத்து மனிதர்களைத்தான் இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் உயிர்ப்போடு உலாவவிட்டிருக்கின்றன. மண்ணும் மனித உறவுகளும் என்றுமே நேசத்துக்குரியன என்பதனை கதைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. கதைகளுக்குத் தலைப்புகள் சற்று வித்தியாசமான முறையில் இடப்பட்டிருக்கின்றன. அவை கதைக்குள் நுழையும் வாசகனுக்கு பல செய்திகளை முன் விம்பங்களாக்கி விடுகின்றன. வாசகனைப் பிரதிக்குள் எவ்வளவு தூரம் இழுத்துச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவுதூரம் அவை இழுத்துச் செல்கின்றன. பெண்டுகள் கந்தியான், கலைநேசன் ஞானலிங்கம், குத்தகைக்கார தம்பிப்பிள்ளை, ஆட்டுக்கடை ஆறுமுகத்தார், குத்தூசிக்குமாரு, கோழிகள்ள்ளன் கோவிந்தசாமி என்றவாறு தலைப்பிடல்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன.

குறித்த கதைகளில் உலாவருகின்ற பாத்திரங்களின் இயல்புகளையும் அவர்களது வாழ்க்கைச் செய்திகளையும் கூறுமிடத்து மெல்லிய அங்கதச் சுவையோடு கலந்த கிராமத்து மொழி வழக்காறுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அங்கதச் சுவையை மொழிக்கூடாக கொண்டுவருகின்ற வேளை அது தருகின்ற அனுபவம் அற்புதமானது. அந்த அலாதியான அனுபவங்களினை கதைகளின் வாயிலாக நிறையவே தரிசிக்க முடிகின்றது.

‘...வெள்ளை வெளேரென்ற பரட்டை அடித்துப் பறக்கும் தலைமுடி. மண்டான் சுருட்டுப் புகையால் பழுப்பேறிப் போன ஒப்புரவு செய்யப்படாத வைக்கல் மீசை, வெற்றிலைச் சாயம் வழிந்தோடிய கடைவாயின் கீழ் நீண்டு தொங்கும் தேன் கூட்டுத் தாடி...’ (ஆட்டுக் கடை ஆறுமுகத்தார்)

‘...குமாருவும் குத்தூசிபோல ஒல்லியர். கறள் படிந்த இரும் புகு எண்ணை தடவிய கறுப்பர். குமாருவுக்கு குத்தூசிக்குமாள் என்ற பெயர் நிலைக்கக் காரணம் அவர் குத்தூசி போல ஒல்லியாக இருந்ததும். குத்தூசி ஒருபோதும் அவரை விட்டுப் பிரியாதிருந்ததும் காரணமானது...’

(குத்தூசிக்குமாள்)

‘...தான் பூ ஆயேக்க மரத்தில சேவல் இருந்ததை தான் கண்டதெண்டு சத்தியம் பண்ணினாராம் ‘நான் கும்பிடுற சந்தியானாணை என்ற முருகன்ரை கொடியிலை நிக்கிறதைப் போலை சேவல் இருந்ததை என்ற ரண்டு கண்ணாலையும் கண்டனான்’ என்று அடிச்சுச் சத்தியம் பண்ணினாராம். அண்டு கோவிந்தன் கோயிலுக்கு கொண்டு போன பூக் கூடைக்குள்ளை பூவோடை சேர்த்து ஒரு கோழி இறகு கிடந்ததை கோயிலிலை பூசை வைக்கிற ஐயாவும், வேலைக்கு நிண்ட ஆளும் கண்டவையாம்...’

(கோழிக்கள்ளன் கோவிந்தசாமி)

இவ்வாறு அங்கதம் கலந்து செல்லும் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் கனதியான பல செய்திகளை கூறிய வண்ணமே நிறைவு காண்கின்றன. குறிப்பாக கதை நிறைவுறும் தருவாயில் குறித்த மனிதர்கள் மீதான அங்கதங்கள் களையப்பட்டு அவர்கள் சமூகத்தில் எத்தகைய பணிகளையெல்லாம் ஆற்றினார்கள், மக்களால் எவ்வாறெல்லாம் உயர்வாகப் பார்க்கப்பட்டார்கள், அம் மனிதர்களின் சமூகப்பெறுமானம் எத்தகையது போன்ற இன்னோரன்ன பல செய்திகளை கூறிச் செல்வதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

‘என்னதான் பெண்டுகள் கந்தியான் என்று பட்டப் பெயர் சொன்னாலும் கந்தவனத்தாரை பெருமைப்படுத்தியே ஊர் பேசியது. நாளாந்த வாழ்வை சரியாக நடத்துவதில் சிரமப்படும் பெண்களின் குடும்பங்களுக்கான வருமானம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்ள வைப்பதற்காக வயல் தொழிலில் தனக்குள்ள அனுபவத்தினையும் அதிகாரத்தையும் அவர் பயன்படுத்துவதை எல்லோரும் வியந்து பேசி வந்தார்கள்’.

(பெண்டுகள் கந்தியான்)

தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் பலவும் நம் மண்ணின் கதைகள். எளிமைமிகு வாழ்வை வாழ்ந்த மனிதர்களின் கதைகள்.

அத்தகு மனிதர்களை நெஞ்சுக்கு மிக அணுக்கமாக கதைகளில் கையாளப்பட்டிருக்கின்ற சொல்லாடல் முறைமைகள் கொண்டுவந்து நிறுத்தி விடுகின்றன. குறித்த கதைமாந்தர்கள் வாழ்ந்த காலத்துக்குரிய சொல் வழக்காறுகள் பலவற்றைக் கையாண்டு வாசகனை அக்காலத்துக்குள் கதைகள் கொண்டு சென்று விடுகின்றன. வாசகனுக்கும் பிரதிக்கும் இடையிலான வெளிகள் களையப்பட்டு கதைகளில் அவனையும் ஒரு பங்காளியாக மாற்றிவிடுகின்ற பணியினை கதைகளில் கையாளப்பட்டிருக்கின்ற மொழிநடை சிறப்பாக ஆற்றியிருக்கின்றது.

‘...வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட பனையோலைகளை பாடம் போடு வதையே ‘கரம் போடுதல்’ என்பர். ஓட்டக்கரமாகவும் கரப்புக் கரமாகவும் போடுவார்கள். பனையோலையை வெட்டப் பட்ட பனங்காணிக்குள்ளே பனைகளுக்கு இடைகளில் ஒரு பாதையை வகுத்து மாறிமாறி இடமும் வலமுமாக மட்டைகள் வெளியே நிற்குமாறு மையத்தில் ஒரு ஓலைக்குமேல் இன்னொரு ஓலை படியுமாறு போட்டு ஏறி மிதித்து மிதித்து முன்னோக்கி நகர்ந்து நீண்டு படுத்திருக்கும் ஒரு பாம்பைப் போல ஓட்டக்கரம் போடுவர்...’ (குத்துசிக் குமாரு)

‘...இழைப்பதற்கேற்ப வார்த்தெடுத்த பனையோலைகளை கட்டுக் கட்டாக கட்டி வைத்து, வாயகன்ற அலுமினியப் பாணையிலே கொதிக்கக் கொதிக்க சுடுநீர் வைத்து, சுடுநீரில் பிடிக்கவுள்ள வர்ணத்துக்கேற்ற சாயத்தூளைக் கரைத்து, கட்டி வைத்த மூன்று நான்கு அடி நீளமான ஓலைக் கட்டுகளை பாணையினுள் பவ்வியமாக முழுவதுமாகத் திணித்து பொருத்தமான கால அவகாசத்தில் ஓலை முழுவதும் சாயம் சேரவிட்டு, ஓலைக் கட்டில் கட்டப்பட்ட வார்ந்த ஓலைகளை இருபகுதிகளாக வகிடுபிரித்து நடுவே ஒரு தடியை செருகி பாணையின் வாய்வழித் தூக்கி வெளியே எடுத்து, சாயம் சரியாகப் பிடித்துள்ளதா எனபதைப் பரிசோதித்து, கட்டப் பட்ட கயிற்றுக் கொடியில் வகுடுபிரித்து கட்டின் இரு பகுதிகளையும் ‘கவடாக’ விரித்துக் காயப் போட்டுவிட்டால் ஓலைக்குச் சாயம் காய்ச்சும் வைரியின் ‘புறோசஸ் முடிந்து விடும்...’ (வன்னிப்பெட்டி வைரவிப்பிள்ளை)

இப்பண்பாட்டு விபரிப்புகளில் இருக்கின்ற முக்கியத்துவம் யாதெனில் கரம்போடுதல், ஓலைக்குச்சாயம் போடுதல் பேன்ற செயற்பாடுகளை அறியாதவர்கள் கூட கதைகளில் கூறப்

பட்டிருக்கின்ற முறைகளுக்கூடாக அவற்றினை செய்து விடக்கூடிய வாய்ப்பினை நூலாசிரியர் வழங்கியிருக்கின்றார்.

தொகுத்து நோக்கின் ஒரு காலகட்டத்தின் பண்பாட்டுச் சுவடுகளையும் முன்னோர் வாழ்வியல் முறைமைகளையும் தாங்கிநிற்கின்ற இத் தொகுப்பு எம் முன்னோர்களின் பெருமைகளையும் முதுசங்களையும் அழிவுறாது பாதுகாத்து கதைகளின் வாயிலாக இக்கால சமூகத்திற்கு கடத்தி நிற்கின்றது.

உணர்வுக் கொந்தளிப்போடு பெரு வலிகளைப் பாடும் 'நின்று தூறும் மழை'

அலைதலும் இழப்புகளும் மனித வாழ்வில் பல அனுபவங்களையும் ஆறா வடுக்களையும் தந்துவிட்டுச் செல்கின்றன. இயல்போடு வாழ்தலில் கிடைக்கும் அனுபவங்களும் இயல்பற்று வாழ்தலில் கிடைக்கும் அனுபவங்களும் வேறுபட்ட மைகின்றன. அத்தகைய வாழ்வியல் முறைகளில் கிடைக்கப் பெறுகின்ற அனுபவங்களே மனித மனங்களையும் அவற்றின் இயங்கியல்ப் போக்குகளையும் கட்டமைக்கின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதிவரை அலைவுகளையும் இழப்புக்களையும் சந்தித்த தானா விஷ்ணு அவர்களின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுதியாக வெளிவந்திருக்கின்றது 'நின்று தூறும் மழை'

தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து கவிதைகளைப் படைத்துவருகின்ற இவர் தனது கவிதைகளால் இலக்கியப் பரப்பில் கவனம் பெற்ற படைப்பாளியாக காணப்படுகின்றார். இத்தொகுப்பு மொத்தம் இருபத்தொன்பது கவிதைகளைக் கொண்டு தாயதி வெளியீடாக ரஷ்மியின் வடிவமைப்பில் வெளிவந்திருக்கிறது. அட்டை வடிவமைப்பிலும் பக்க வடிவமைப்பிலும் ரஷ்மியின் தனித்துவப்பாணி வழமைபோன்று மேலோங்கி நிற்கின்றது.

ஒரு படைப்பிலக்கியத்திற்கு இடப்படுகின்ற தலைப்பு என்பது அந்த இலக்கியப் பிரதியின் திரட்டிலிருந்து மேற்கிளம்புகின்ற கனதிமிக்க சொற்களால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. நின்று நிதானித்து வாசகனை உள்ளிழுத்துச் செல்கின்ற செயற்பாட்டினை அது மேற்கொள்கின்றது. 'நின்று தூறும் மழை'யும் அத்தகைய பின்னணியில் அமையப்பெற்ற கனதிமிக்க, அதே நேரத்தில் பரந்துபட்ட வெளிகளைத் திறந்து

06: கே.எம்.செல்வதாஸ்

விடுகின்ற தலைப்பிடுகையாக அமையப்பெற்றுள்ளது. தொடர்ச்சியாகப் பெய்கின்ற மழை தருகின்ற அனுபவத்திலிருந்து நின்று தூறுகின்ற மழை தருகின்ற அனுபவம் சற்று வித்தியாசமானது. அதேபோல மனித மனங்களிலும் நிறைந்து காணப்படுகின்ற வாழ்பனுபவங்களும் அது தந்த வலிகளும் நின்று தூறும் போது ஏற்படுத்துகின்ற தாக்கமும் அது சொல்ல வருகின்ற செய்திகளும் கனதியாகின்றன. துயரங்கள் பெருந்துயரங்களாக மாறுகின்ற வேளையில் வார்த்தைகள் ஒலிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மௌனங்களோடு பேச ஆரம்பித்து விடுகின்றன. உள்ளத்துள் உறைந்து போகின்ற வலிகளை மொழிகளின் வழியே இறக்கிவிடுகின்றபோது வழிந்தோடுகின்ற துயரங்கள் எதிர்நிற்பவர் மனங்களையும் ஆட்கொண்டு விடுகின்றன. 'நின்று தூறும் மழை' அத்தகு உணர்வுக் கொந்தளிப்போடு பெருவலிகளைப் பாடி முடித்திருக்கின்றது.

ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்வை இரசிக்க வைத்த இயற்கை, இன்னொரு காலகட்டத்தில் துயரத்தின் பெருங்குறியீடாக மாறிநிற்கின்றது. போரும் அது தந்த வடுக்களும் மனித மனங்களில் உறைந்து நின்று அவ்வப்போது நின்று தூறும் மழையாக மேற்கிளம்பவே செய்கின்றன.

‘அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்
எந்தையும் முடையோம் எம்குன்றும் பிறர்கொள்ளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவில்
வென்றி எறி முரசின் வேந்தரெம்
குன்றும் கொண்டார் யாமெந்தையுமில்மே’

என்று போரின் வலிமிகு பக்கங்களைப் புறநானூறு பாடியுள்ளது. பாரிமகளிர் தாம் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த சூழலை போரின் நிமித்தம் பிரிந்து செல்கின்றனர். அது அவர்கள் மனத்திடையே ஆறாவடுவாக மாறிவிடுகின்றது. பறம்பு மலையைவிட்டுப் பிரிவதென்பது மலையைவிட கனக்கிறதே என அவர்கள் துயர்கொள்கின்றனர். இத்தகு துயர்மிகு வலிகளோடு வாழ்ந்தலைந்த படைப்பாளியான தானா விஷ்ணு அவர்களின் கவிதைகளும் பேரவலத்தின் தகிப்புத் தணியாத வலிகளை கூறிச் செல்பவையாகக் காணப்படுகின்றன. பெரும் பாலான கவிதைகள் அவரது தன்னுணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமையப் பெற்றுள்ளன.

‘அலைதலையும் இழத்தலையும் வலியையும் இன்னும்
சலிப்பையும் சுமந்தபடியிருக்கும் என்னைப் போலவே
என்னுடைய கவிதைகளும் இருக்கின்றன...’

என்னும் அவரது வரிகளையே இதற்கு சாட்சியமாக்குகின்
றேன்.

‘காடுகள் மூண்டெரியும் வெப்பத்தில்
கருகிக் கொண்டிருந்தது
என் நட்பின் பசுமை’ (பிரிவுக்காடு)

நட்பின் பிரிவு - பொய்மைமுகம் - துரோகங்கள் என்ப
வற்றை முன்னிறுத்தி அவை ஏற்படுத்திய வலிமிகு தாக்கங்
களை பல்வேறு படிமங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும்
பிரிவுக்காடு எனும் கவிதையோடு தொகுப்பு ஆரம்பமா
கின்றது. எப்போதும் படிமங்கள் கவிதையைச் செம்மைப்
படுத்தி செறிவு படுத்தும் பண்புடையன

‘சொற்களால் வரையப்படும் ஓவியம்”

என சி.டே.லூயிஸ் படிமத்தை விளக்கியுள்ளார். அத்தகு
சொற்களால் வரையப்பட்ட பல ஓவியங்களை இவரது கவிதை
கள் முன்னிறுத்தியுள்ளன.

‘நேற்றோடு
சருகாய் போன நிலத்தில்
வழிந்தோடி நிறைகிறது நீர்

வீணாய்ப் பெய்கிறது இந்த மழை’ (காலம் தப்பிய மழை)

என்று பாடும் கவிஞர், இழந்து போன வாழ்வியலின்
கையறு நிலைதனை சொற்செட்டு மிக்க வரிகளின் வாயிலாக
எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

‘மரணமும் ஓலமும் இழப்பும்
இருள் கொண்டலைந்த காடு
கால் இடறும் இடமெங்கும்
புதைகுழிகள்..” (மரணக்காடு)

‘அலையைக் கொன்றழித்த கடலும்
கடலைக் கொன்றழித்த அலையும்
பெருக்கெடுத்து எல்லோர்
முற்றங்களுக்கும் விரைய
மூக்கில் வேர்த்தபடி தெருநாய்

பசியாறப் பாய்கிறது நீருள்...” (மாயக்குகை)
என்றவாறு அமையப் பெறுகின்ற வரிகளிலே காட்சிப்
படிமங்கள் பல்வேறு உணர்வுக்கிளரல்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

உணர்வுகளை மொழிகளின் வழியே இறக்கி வைத்து
அவற்றை வாசகரோடு பேசவைத்துள்ளார் அந்த உணர்வுகள்
வாசகரிடத்து பலத்த உரையாடல்களைத் தொடக்கி வைப்ப
வையாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

‘குரூரத்தின் வலிகளைச் சுமந்தலைதல்
மரணத்தை விடவும் கொடியது...” (பூணையின் பிரியம்)

‘ஒடுங்கிப் பறத்தலற்று
கிளையோடு ஒட்டிக்கிடக்க
ஏகிறது வாழ்வு...” (காலம்தப்பிய மழை)

‘நீயறியாப் பொழுதொன்றில்
பலநூறு நான் முளைத்து நிற்பேன்
உன்முன்...” (தன்னை விதைப்பவன்)

‘எனையொறுத்தும் காலத்தை சபித்தேன்
விழியுள் இறங்கும்

இனிய பொழுதுகள் இனியில்லை...” (பிண்டம் கரைத்தல்)

என்றவாறாக வலிமிகு வாழ்வின் பக்கங்களையும் அது தந்த
வடுக்களையும் அலைவுகளையும் இயற்கையின் அம்சங்களை
முன்னிறுத்தி அவற்றினைப் படிமங்களாக்கி, வாசகர்களிடம்
கருத்துத் திணிப்பினை ஏற்படுத்தாது அவர்களே சுதந்திரமாகச்
சிந்தித்துப் பொருள் கொள்ளல் என்னும் இருண்மைத்
தன்மையைப் புகுத்தி இலக்கிய வெளியில் புதிய கருத்தாடல்
களுக்கு வழி சமைக்கும் கவிதைகளைத் தந்த காத்திரமான
தொகுப்பாக ‘நின்று தூறும் மழை” அமையப்பெற்றுள்ளது.

கடந்து போன வாழ்வியலின் தகிப்புத்தணியாத பதிவு
'வேள்வித் தீ'

இலக்கியங்கள் காலத்தின் உற்பத்திகளாகக் காணப்படுகின்ற அதேவேளை குறிப்பிட்ட காலத்தினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்து அக்கால வாழ்வியல்ப் போக்குகளையும் வரலாறுகளையும் பதிவு செய்வனவாகக் காணப்படுகின்றன. காலத்தில் நடந்தவற்றை இவ் இலக்கியப் பிரதிகளின் வாயிலாக எதிர்கால சந்ததிகள் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாகின்றது. இத்தகைய பின்னணியில் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் 1973 முதல் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதிவருகின்ற தாமரைச் செல்வியின் ஆரம்பகால எழுத்துகள் தொழிலாளர்களின் அன்றாட வாழ்வியல்ப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டனவாகவே அமையப் பெற்றிருந்தன. காலவோட்டத்தில் நாட்டு நிலைமைகளின் மாற்றங்களால் அவரது எழுத்துக்களின் பாடு பொருள்களும் மாற்றம் கண்டன. குறிப்பாக போர்க்கால வாழ்வியலையும் அவ்வாழ்வில் மக்கள்பட்ட இன்னல்களையும் தனது எழுத்துக்களின் வாயிலாக உலகுக்கு உரத்துச் சொன்ன ஆளுமையாக காணப்படுகின்றார். இத்தகு போர்க்கால வாழ்வியலை அதன் தகிப்புத் தணியாது பதிவு செய்த பிரதியாக வேள்வித் தீ எனும் குறுநாவல் காணப்படுகின்றது.

பாத்திர உருவாக்கங்களும் கதைப் பின்னல்களும்

தமிழர்தம் வாழ்வு சங்ககாலம் தொடக்கம் சமகாலம் வரைக்கும் பல்வகைப் போராட்டப் பின்னணியிலேயே அமையப்பெற்றிருக்கின்றது. அத்தகு போரியல் வாழ்விற்கு தம்மையே அர்ப்பணம் செய்தவர்கள் பலர். ஒவ்வொருவரும் தம் இயலுமைக்குள் நின்று கொண்டு தமது பங்களிப்புக்களை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அத்தகைய பின்னணியில் வைத்து

நோக்கத்தக்கவளாக நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக விளங்கும் மனோ காணப்படுகின்றாள். மனோவின் நினைவுகளால் ஜீவா கதையில் அறிமுகமாகின்றாள்.

தெளிந்த அறிவோடு கொள்கைப் பற்றும் மண்மீதான பிடிப்புமுடைய அவன், தன் வீடு போல பிறந்த மண்ணையும் மக்களையும் நேசித்தான். அநீதி கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது, சராசரி மனிதர்களிலிருந்து வேறுபட்டு இலட்சியப் பணிக்காக ஜீவா தன்னையே தியாகம் செய்கின்றான். தன்னை நேசிக்கின்ற தன்னால் நேசிக்கப்படுகின்ற பெண்ணின் நலனைக் காட்டிலும் மண்ணின் நலனே மேலானது எனக் கொண்டு தன் உணர்வுகளை அடக்கி உரிமைக்காக போராடப் புறப்பட்ட அவனது அகவயப் போராட்டங்களையும் நாவலில் தாமரைச் செல்வி அவர்கள் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

போரியல் வாழ்வில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தாலும் தன்னை நேசித்தவளுக்காகவேனும் தான் உயிர்வாழ வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்ளும் உன்னதமான மனிதனாக ஜீவா படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

“கொஞ்சம் பொறு மனோ இன்னும் காலம் இருக்கு. ஒவ்வொரு தடவையும் எதிரியோட சண்டை பிடிக்கிற போதும் எனக்காக ஒருத்தி காத்திருக்கிறாள், நான் அவளுக்காக உயிரோட மீளவேணும் எண்ட உணர்வு ஒவ்வொரு விநாடியும் என்ற மனதில் இருக்கும் அதனால் எத்தனை வெறியோட போராடினாலும் ஒரு கவன உணர்வு இருக்கும்...”

எனும் விபரிப்புகள் வலுச்சேர்த்து நிற்கின்றன. இங்கு ஜீவாவின் ஆத்மார்த்தமான உணர்வுகளைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

இத்தகைய உன்னதமான மனம் படைத்த ஜீவாவின் எதிர் பாராத இழப்புக்குப் பின்னர் அவன் நினைவுகளோடு வாழத்தலைப்பட்ட மனோவின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை உணர்வு கலந்த மொழியில் தாமரைச்செல்வி படைத்திருப்பது கவனத்துக்குரியது.

கடந்துபோன காலத்தில் அவனுக்கும் தனக்கும் தனது குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கும் இடையிலான ஊடாட்டங்களை

மனோவின் நினைவலைகள் பதிவு செய்து நிற்கின்றன.

“பேசிப் பேசியே அடியோடு அப்பாவை மாற்றியது அவன் தான். அவனது நேரடியான பேச்சும் தெளிந்த அறிவும் அப்பாவுக்கு அவன்மீது பெருமதிப்புக்கொள்ளவைத்துவிட்டது. எதையுமே அவன் நேரடியாய்ப் பேசுவான்...”

இத்தகைய கதையோட்டத்தில் ஜீவாவின் இழப்புக்குப் பின்னதாக மனோவின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு அவளுக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டும் புரிதல் மிகு பாத்திரமாகவும் மனிதத்துவத்தைப் போற்றும் மனிதனாகவும் எல்லோரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் இயல்புக்குச் சொந்தக்காரராகவும் தந்தை கதையில் படைக்கப்பட்டுள்ளார். இந்நிலையில் தனது மகளும் பிறரைப் போல வாழ வேண்டும் என ஆசை கொள்ளும் தாய், கடந்த கால வாழ்விலிருந்து மகள் மீண்டுவர வேண்டும் என ஆசை கொள்ளும் சராசரித் தாயாக கதையில் உலா வருகின்றார்.

“இப்பிடி அழுது கொண்டே இருந்ததால் எப்பிடி.... அவன் தான் போயிட்டான். நீ வாழ வேண்டாமே செத்தவனோட எல்லாரும் செத்துப் போக ஏலுமே... அவனை மறந்திட்டு மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளடி. உன்னைப் பார்க்க என்ற வயிறு பத்தி எரியுது”.

கண்களில் கொஞ்சம் கண்ணீரோடு அம்மா தழுதழுத்தாள்.

ஒரு விதத்தில் அம்மாவும் பாவம் அவளும் தனக்கு எதிரி அல்ல. தனக்கு அநியாயம் செய்யும் மனதுள்ளவளும் இல்லை என்பது மனோவுக்குத் தெரியும். அவளது இயல்பு அது. மகளின் வாழ்வு இப்படியாகியதே என்ற தவிப்பு...

யதார்த்தமாய் யோசித்தால் சராசரி தாய் மனம்... அந்தச் சராசரி மனத்தில் சிலவேளைகளில் வார்த்தைகள் கடுமையாய் வரும், அவ்வளவு தான் அவளுக்கு இப்போது அம்மா மீது கோபமே வரவில்லை...”

என்னும் விபரிப்புகள் சான்றுபகருகின்றன. இத்தகைய பாத்திரங்களோடு உதிரிகளாக ஏனைய பாத்திரங்களும் கதையிலே அமையப் பெற்று கதையோட்டத்திற்கு வலுச்சேர்த்து நிற்கின்றன.

மொழிக் கையாளுகையும் உத்திகளும்

ஒரு படைப்பின் வெற்றி அதனது மொழிக்கையாளுகையிலேயே தங்கியுள்ளது. படைப்பாளி தன் எண்ணத்தில் தோன்றிய கருத்தியல்களை மொழியின் வாயிலாக வாசகனிடத்துக் கொண்டு சேர்க்கின்றான் “வேள்வித் தீ” ஓர் உணர்வு கலந்த பிரதி. அத்தகு பிரதிக்கு ஏற்றாற் போன்ற மொழிக் கையாளுகையினை தாமரைச் செல்வி கையாண்டிருக்கின்றார்.

குறிப்பாக அன்றாட நடப்பியல் வாழ்வில் பயன்படுத்தப்படும் சொல்லாடல்கள் மொழி நடைக்கு வலுச்சேர்த்திருக்கின்றன.

“பெடியன், எழும்பிட்டியா, எண்டு, இண்டைக்கு, உதில, செய்யிற, இப்ப, கேட்கினம்...”

போன்ற சொல்லாடல்கள் சான்றாகின்றன. கருவிற்கும் - கதைக்களத்திற்கும் - பாத்திரங்களுக்கும் ஏற்றாற்போன்ற மொழிப்பிரயோகங்களை கையாண்டுள்ளார். அத்தோடு கருத்தோட்டத்திற்கு தேவையான சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் அவற்றின் அமைப்பில் மாற்றங்களைச் செய்யாது உள்ளதை உள்ளவாறே கையாண்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

“அந்தப் பெடியனில் இந்தப் பிள்ளை உயிரையே வைச்சிருந்தது. இனி என்ன செய்யப்போகுதோ. பாவம்...”

“யாருடைய வார்த்தைகளையும் கவனிக்க வில்லை மனோ. யந்திர உணர்வோடு இறுகிப் போனாள்...”

“அவள் தலையை இரண்டு கைகளாலும் தாங்கிக் கொண்டாள். நெஞ்சுக்குள் வலித்தது. தொண்டைக்குள் துயர் பந்தாக வந்து அடைத்தது...”

எனும் அடிகள் சான்றாகின்றன.

நிறைவுரை

கடந்து போன காலமொன்றில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்களை கொதி நிலை குன்றாது உணர்வு பூர்வமாக சித்திரித்துக் காட்டும் காலப் பிரதியாக தாமரைச் செல்வியின் “வேள்வித் தீ” குறுநாவல் அமையப்பெற்றிருக்கின்றது.

உறவுகளின் ஆத்மார்த்த உணர்வுகளைப் பேசும் நினைவுக் கோலங்கள்

'கனவுகள்கள் ஆயிரம்' எனும் சிறுகதை மூலமாக மல்லிகை இதழில் அறிமுகமான முருகபூபதி அவர்கள், ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர் இலக்கியப்புலத்தில் ஆழத்தடம் பதித்த மூத்த எழுத்தாளராவார். இலக்கியம், இதழியல் என்னும் இருதுறைப் பயணியாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட அவர் அவ்விரு தளங்களிலும் தனது கனதியான பங்களிப்புகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். ஐம்பது வருடகால ஈழத்து இலக்கிய மரபின் நீட்சியை அவர் எழுத்துகளில் காணமுடிகின்றது. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, பயண இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம், புனைவுசாரா இலக்கியம் என்னும் தளங்களில் தனது எழுத்துகளைப் பதிவு செய்து கொண்டவர், இருதடவைகள் இலங்கையின் தேசிய சாகித்திய விருதினை சிறுகதைத் தொகுதிகளுக்காக பெற்றுக்கொண்டவர். அண்மையில் கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் வாழ்நாள் சாதனையாள ருக்கான 'இயல் விருதினை' யும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

சமூகத்தில் நிலவுகின்ற பல்பரிமாணத் தன்மைகளை இவரது படைப்புகள் பேசினிற்சின்றன. உறவுகளிடையே உள்ள ஆத் மார்த்தமான பந்தங்கள், வர்க்கபேதங்கள், சமூகமுரண் நிலை கள், இனப் போராட்டம், யுத்தம், இடப்பெயர்வு, புலம்பெயர்வு என மக்கள் வாழ்வின் ஊடாட்டங்கள் பல வற்றையும் கதைப் பொருளாக்கி எழுத்துகளின் வழியே சமூகத்திற்கு வழங்கியுள்ளார். இவரது இலக்கிப் பங்களிப்புகள் குறித்து எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் அவர்கள்

“ஈழப் பிரச்சினையில் மிக நிதானமான அணுகு முறையும் தான் நினைத்ததை திடமாகச் சொல்லும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டவராக இருக்கும் முருகபூபதி இன்று ஈழமக்களின்

மறுவாழ்வுக்கென விரிவான பங்களிப்பினையும் அளித்து வருகின்றார்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முருகபூபதி தொடர்பாக அவர் நண்பர் நோயல் நடேசன் எழுதிய குறிப்பில்

“மனிதர்கள் வாழும்போது நடப்பவற்றுக்கு அவர்களே பொறுப்பு என்பதுடன் அவர்கள் வாழும் காலத்தில் அவர்களது உணர்வுகளுக்கு ஏற்ப வாழ்தலே இருத்தல் எக்ஸிஸ்டென்ஸ் (Existential) எனப்படும். அரிஸ்ரோட்டிலிருந்து நீட்சே எனப் பலர் கூறிய விடயங்கள் அடிப்படையில் இவையே. இதை ஏற்று வாழும் போது சமூகத்தில் இருந்து அன்னியமாக வாழ்வது முடியாத காரியம், அப்படி வாழ்ந்தால் அது இந்துமத, புத்த மத துறவறமாக முடியும். என்னைப் பொறுத்தவரை சமூகத்தோடு சேர்ந்து அத்துடன் அந்தச் சமூகத் தேவைகளோடு ஒரு தனிமனிதன் இணைந்து வாழமுடியும் என்பதற்கு நண்பர் முருகபூபதி உதாரணம்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தகைய இலக்கிய ஆளுமையின் ஆறாவது கதைத் தொகுப்பாக ‘நினைவுக் கோலங்கள்’ அமையப்பெற்றிருக்கின்றது. தனது பால்ய காலத்தில் நிகழ்ந்த பல உண்மைச் சம்பவங்களை தான் வாழ்ந்த நெய்தல் நிலத்தை களமாகக் கொண்டு தான் சந்தித்த மனிதர்களையும் அவர் நினைவுகளையும் கதைப்பொருளாக்கியுள்ளார். இத்தொகுப்பு, பிரமை முதல் அகலப்பாதையில் வரையிலான பன்னிரு சிறுகதைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. ‘பிரமை’ எனும் சொல்வழக்காறு எம் சமூகத்தின் மத்தியில் வழக்கிலுண்டு. இது இல்லாத ஒன்று இருப்பது போலத் தோன்றும் கற்பனையும் குழப்பமும் கலந்த ஓர் நிலையாகும். இத்தகைய பின்னணியில் சமூக மாறுநிலைகளை உட்புகுத்திப் புனையப்பட்ட சிறுகதையாக இது அமையப் பெற்றுள்ளது, தாத்தாக்களோடு வாழ்தல் என்பது பேரக்குழந்தைகளுக்குப் பெருவரம். கதை சொல்லும் தாத்தாக்கள் கிடைத்துவிட்டால் இன்னும் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. இத்தகு தாத்தா ஒருவரோடு நீண்ட காலம் இணைந்து வாழ முடியாத சிறுவனது மனப்பதிவுகளையும் ஏழ்மைநிலையோடு வாழும் அவர்தம் குடும்பச் சூழ்நிலைகளையும் முன்னிறுத்தி

ஈற்றில் அவர்கள் வாழ்ந்த வீட்டின் யன்னல் மற்றும் கதவுகள் என்பன தீக்கிரையாகிப் போயின தாத்தாவைப் போன்று என்றவாறு நிறைவுகாணும் கதைக்கூடாகத் தாத்தாவை இழந்து அவர் நினைவுகளோடு வாழும் பேரக்குழந்தையின் பிரம்மையை யும் பொருளாதார ரீதியாக நெருக்குதலுக்கு உள்ளாகும் இன்னல்களையும் பதிவு செய்துள்ளார்..

ஏழ்மையும் கல்வியறிவு அற்றதுமான குடும்ப சூழலில் வாழும் பெண்ணொருத்தி எவ்வாறு முதிர்கன்னியானாள் என்பதை எடுத்துப்பேசும் சிறுகதையாக 'முதிர்கன்னி' எனும் கதை காணப்படுகின்றது. சிலரது வாழ்வை காலம் வஞ்சித்து விடுகிறது. காலம் முழுவதும் அவர்களுக்கு கண்ணீரே எஞ்சி நிற்கின்றது. விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளாத பாத்திரங்களாக சிலரது வாழ்வு அமைந்து விடுகிறது. இதற்கு யார் காரணம். குடும்பமா ? இல்லை சமூகமா? கண்ணீரோடு தொடங்கும் பலரது வாழ்வு கண்ணீருடனேயே முடிந்து போகின்றன.

'பயிர்' எனும் சிறுகதை, வளர்ப்பு மகனாகக் குடும்பத்தில் இணைந்து கொண்டு பிறழ்வான நடத்தைகளில் ஈடுபடும் ஒருவர் என்ன ஆனார் என்பது தெரியாமலேயே கதையில் நிறைவுகாணும் தன்மையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. 'பொய்' எனும் சிறுகதை சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் பொய்யொன்று சொல்லிவிடும் இரு சிறுவர்கள் இறுதியில் என்ன ஆனார்கள் என்பதனை விபரிப்பதாக அமையப் பெற்றுள்ளது. அவ்வாறே 'இழப்பு' எனும் கதை சமூகத்தில் காலாதிகாலமாக நம்பப்படும் மூடநம்பிக்கைகளில் சிக்கித் தவிக்கும் குடும்பம் ஒன்று இறுதியில் என்னாகின்றது என்பதனை பேசிநிற்கின்றது.

பால்ய காலத்தில் தன் மனதுக்கினிய சகபாடியாக உற்ற துணையாக தொலை தேசம் போன தோழமை தொடர்பான நினைவுள் தோய்தலாக 'அடையாளம்' எனும் சிறுகதை அமையப் பெற்றுள்ளது. ஊதாரித்தனத்தால் உயிரிழந்த வாலிபன் ஒருவனின் கடந்துபோன அநாகரிக வாழ்வியல் கோலங்களை 'பட்டாசு' எனும் கதை கூறிநிற்கின்றது. இவ்வாறே இயல்பு, பருவம், பரவசம், வர்க்கம், சித்தன் மழை, அகலப் பாதையில் போன்ற சிறுகதைகளும் அவர்தம் வாழ்வியலில்

ஊடாட்டங்களாக அமைந்த பல்வேறு செய்திகளைப் பேசி நிற்கின்றன.

தொகுத்து நோக்கின் இத் தொகுப்பின்வழியே முருகபூபதி என்னும் மானுட நேசிப்பாளனை, மனிதத்துவத்தின் நுண் உணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் சமூக ஊடாட்டம் மிக்க மனிதரைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

புதிய கண்ணோட்டங்களும்

புதிய அர்த்தங்களும்

ஒரு படைப்பாளி தனது படைப்பினை சமூகத்தின் கைகளில் கொடுத்துவிட்டு மெளனித்து விடுகிறான். அதன்பின் அவனது படைப்பு சமூகத்தோடு பேச ஆரம்பித்துவிடும். ஒவ்வொரு வரும் தமது அகவய தூண்டுதல்களுக்கு ஏற்றாற்போல அந்தப் படைப்பினைப் புரிந்து கொள்ளத்தலைப்படுவர். இத்தகைய பின்னணியில் சமூகத்தின் கைகளில் கிடைக்கப் பெற்ற பத்துப் பிரதிகளை, தான் சார்ந்த புலமைத்துவப் பின்னணியில் வைத்து புதிய கண்ணோட்டங்களும் புதிய அர்த்தங்களும் என்ற ரீதியில் கலாநிதி த.கலாமணி அவர்கள் தனது விமர்சனக் கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளார்.

குறித்த தொகுப்பில் தனது கற்பித்தல் புலமாகிய உளவியல் கண்ணோட்டத்தில் மூன்று பிரதிகளை மீள்வாசிப்புச் செய்து புதிய பொருள் கோடல்களை சமூகத்திற்கு வழங்கியுள்ளார்.

“இலக்கியம் ஒரு படைப்பாளியின் கைதேர்ந்த செய்திறனால் மட்டுமல்ல பிரத்தியேகமான ஒரு மன எழுச்சியினாலும் அமைவதாகும் என்கிறார்” தி.சு.நடராசன். அவ்வாறே ஜி.யுங் “மனித உள்ளத்தின் உணர்வே எல்லா அறிவியல்களுக்கும் கலைகளுக்கும் கருவறையாக விளங்குவது எனவே அத்தகைய உள்ளத்தின் வழிமுறைகளை ஆராய்ச்சிற உளவியல், இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கும் ஏற்புடையதாக இருக்க முடியும் ” என்று கூறியுள்ளார்.

அந்த வகையில் உளவியல் திறனாய்வானது, இலக்கியத்தின் உள்ளர்த்தங்களையும் ஆழங்களையும் உளவியலின் வெளிப் பாடுகளாகப் பார்க்கிறது. இலக்கியத்தின் மொழியமைப்பிலும், அதன் நிகழ்வுகளிலும் செய்திகளிலும் பிற கூறுகளிலும் காண்ப்

படக்கூடிய உளவியல் பிரதிபலிப்புகளை அது தேடுகிறது. இத்தகைய பின்னணியில் பார்க்கப்பட்ட கே.டானியலின் 'கானல் ஓர் உளவியல் மீள்பார்வை' எனும் கட்டுரையில், கானல் நாவலின் பேசுபொருள் மாஸ்லோவின் உளவியற் கோட்பாட்டோடு பொருந்திச் செல்வதனை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அது பற்றிகூறுகையில்

“மாஸ்லோவின் அடுக்கமைவிலுள்ள வரிசைப்படி அடிநிலையிலுள்ள தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யாது, அடுத்தபடியின் தேவையை நிறைவு செய்ய முயலும் போது, அவ்வாறு பூர்த்தி செய்யப்படாத அடிநிலைத் தேவைகள் மனிதனைப் பின்னோக்கி இழுக்குமெனவும் அடிநிலைத் தேவைகள் ஓர் ஒழுங்கில் படிப்படியாக நிறைவு செய்ப்படும் போது அதுவே உயர் படிநிலைத் தேவைகளை நோக்கி முன்னேறுவதற்கு அனுசரணையாக இருக்குமெனவும் மாஸ்லோ குறிப்பிடுவதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கானல் நாவலை மீள்பார்வை செய்யின், டானியல் கூட்டும் கானல் நாவலின் முடிவு மாஸ்லோவின் தேவைக் கோட்பாட்டுக்கு அமைவாக இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்” என்று பதிவு செய்துள்ளார்.

இவ்வாறே, 'உளவியல் நோக்கில் தெனியானின் காத்திருப்பு' எனும் கட்டுரையிலே, குறித்த நாவலை ஃபிராய்டின் உள்புகுப்பாய்வுக் கோட்பாடுகளையும், நவஃபிராய்டியவாதி யான யுங்கின் கோட்பாடுகளையும், பின்னைய ஃபிராய்டியரான எரிக்சனின் கோட்பாடுகளையும் முன்னிறுத்தி புதிய கண்ணோட்டத்தில் பார்வை செய்துள்ளார். இக்கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, பிராய்டிய கருத்துப் படி, காத்திருப்பு நாவலின் நந்தகோபாலன், ஈசுவரி ஆகிய இருவரும் புற உலகின் கட்டுப்பாடுகளையும் மனச் சாட்சியையும் அற ஒழுக்கப் பண்புகளையும் உதாசீனம் செய்து பாலியற் தூண்டல்களின் வழியே திருப்தியைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர் எனக் கொள்ள வேண்டும் எனவும், கட்டுரையின் நிறைவில் “உளவியற் கண்ணோட்டத்தில் கதை மாந்தர்களையும் சம்பவங்களையும் நோக்குவதற்கு 'காத்திருப்பு' நாவல் அதிகம் இடமளிக்கின்ற வகையில் இந்நாவலின் காத்திரம் கனதியானது” என்று கூறியிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

உளவியற் பரப்பில் ஆளுமை பற்றியும் தனி நபர்களிடையே அதனுடைய வேறுபாடுகள் பற்றியும் ஆராயும் உளவியற் கிளையாக ஆளுமை உளவியல் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் நோக்கப்பட்டதாக, தெணியா னின் 'கானலில்மான் ஆளுமை உளவியல் வழியே ஒரு மீள்பார்வை' எனும் கட்டுரை காணப்படுகின்றது.

வாழ்க்கைக் காலம் முழுவதும் அன்புக்காக ஏங்கி, நிராசையாகிப் போன நிலையில் ஆளுமைச் சிதைவுற்ற ஒருவரின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பதே 'கானலின் மான்' நாவலின் நோக்கு நிலையாகும் எனக் குறிப்பிடும் கட்டுரை யாசிரியர், இந்நாவலின் கதையம்சம் முழுவதிலும் விரவி நிற்பது ஆளுமை உருவாக்கத்துக்கான 'அன்புத் தேவை' யின் வலியுறுத்தலே எனப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இவ்வாறாக உளவியற் பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்க்கப் பட்ட கட்டுரைகளோடு மேலும் ஏழு கட்டுரைகள் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஜீவகாருண்யனின் 'தேடலும் விமர்சனங்களும் சில குறிப்புகள்' எனும் கட்டுரை, ஜீவகாருண் யன் எனும் ஆளுமையின் பல்பரிமாணங்களைப் பேசி நிற்ப தோடு இளைய தலைமுறைக்கு அவர் தம் படைப்புகளை கொண்டு சேர்க்க வேண்டியதன் தேவைப்பாட்டையும் வலியுறுத்தி நிற்கின்றது. கட்டுரையின் நிறைவில்,

“மொத்தத்தில், 'தேடலும் விமர்சனங்களும்' என்ற நூல், ஜீவகாருண்யனின் உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் அவற்றுக்கான அவரின் தளத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. வார்த்தைகளை வசீகரமாகவும் பொருள் பொதிந்தும் குறியீட்டுப் பாங்கிலும் அவர் கையாளும் திறன் இந்நூலினூ டாகப் புலனாகின்றது. இன்றைய இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர் களும் வாசகர்களும் அவசியம் படிக்க வேண்டிய நூல் இது. ஜீவ காருண்யன் இன்னும் நிறைய எழுத வேண்டும். அவரின் எழுத்தாற்றலின் வீச்சும் ஆளுமையும் இன்றைய இளந்தலை முறை எழுத்தாளர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும்”

என்று கூறியிருப்பது நோக்குதற்குரியது. இவ்வாறே 'கே.டானியலின் கோவிந்தன் ஒரு பார்வை' எனும் கட்டுரை, டானியலின் நோக்கு எத்தகையது என்பதையும், அவர் மீதான

குற்றச் சாட்டுக்கள் சிலவற்றுக்குப் பதில் கூறுவதாகவும் அமையப்பெற்றுள்ளது. ‘மக்களிடம் படிப்பது அதை மக்களுக்கே திருப்பிக் கொடுப்பது’ எனும் டானியலின் கொள்கையைச் சுட்டிக்காட்டும் கட்டுரையாசிரியர் நிறைவில்,

“டானியலின் எழுத்துகள் வரலாற்று ஆவணங்கள் என்ற வகையில் பஞ்சப்பட்ட மக்களாலும் ஈழத்து இலக்கிய உலகாலும் மறக்கப்பட முடியாதவராகவே அவர் விளங்கப் போகிறார். இதனாலேயே டானியலின் எழுத்துகள் மீது எதிர்க்குரல் கொடுப்போரையிட்டு சந்தேகம் கொள்ள வேண்டியும் உள்ளது.”

என்று கூறி மனத்திடை ஓர் சிந்தனைக் கிளறலையும் தோற்றுவித்து நிறைவு செய்துள்ளார்.

வாழ்வியல் அர்த்தம் தேடும் ‘இலக்கியமடல்’ எனும் கட்டுரையின் வாயிலாக லெ.முருகபூபதி அவர்களின் இலக்கியத்துக்கான பங்களிப்புகள் தொடர்பாக எடுத்துக் கூறுவதோடு இலக்கிய மடலில் வெளிவந்திருக்கின்ற கட்டுரைகளின் உருவ உள்ளடக்கங்கள் தொடர்பாக பேசியுள்ளார். அது பற்றி,

“இலக்கிய மடலில் இடம் பெறும் கட்டுரைகளின் பொருளாக அவுஸ்திரேலிய வாழ்வின் வெட்டுமுகம், தமிழ் வாசிப்பின் அவசியமும்புலம் பெயர்நாடுகளில் தமிழ் வாசிப்புக்கான வாய்ப்புகளும், புலம் பெயர் நாடுகளில் தமிழ் இன அடையாளம் பேணல், யுத்த சூழலும் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வித் தொடர்ச்சியின் அவசியமும், புலம் பெயர்ந்த தமிழர் வாழ்வின் மறுபக்கம், அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இதழ்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் என்பன இடம்பெற்றுள்ளன”

என்று கூறியுள்ளார். ஈழநாடு சிறுகதைகள் - ஓர் அறிமுகக் குறிப்பு எனும் கட்டுரை, ஈழத்தில் ஈழநாடு பத்திரிகையின் வகிபாகம் எத்தகையது என்பது தொடர்பாகவும் அப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளிலிருந்து ஐம்பத்து மூன்று கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தொகுப்பாசிரியர் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் கனதியான செயற்பாட்டினை கட்டுரையாசிரியர் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

“ஈழநாடு பத்திரிகை 36 வருடங்களாக ஆற்றிய இலக்கியப் பணியின் ஓர் அறுவடையாகவே ‘ஈழநாடு சிறுகதைகள் மூன்றாம் நிலை நடுவர் :21

(தொகுதி 1) என்ற தொகுப்பு நூல் மலர்ந்துள்ளது எனலாம்.’ ஈழத்து இலக்கிய வரலாறும் ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறிப் போக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பற்றிய நல்ல மனப்பதிவும் உள்ள ஒருவரினாலேயே தொகுப்பு நூல் உருவாக்கும் பணி ஆற்றப்படத்தக்கது. இப்பணியைச் செங்கை ஆழியான் செவ்வனே ஆற்றியுள்ளார் என்றே குறிப்பிட வேண்டும்...”

எனும் பதிவு நோக்கத்தக்கது. மேலும் கு.பா.ரா வின் ‘சிறிது வெளிச்சம் சிறுகதை தொடர்பான விமர்சனப் பார்வை’ எனும் கட்டுரை, ஒரு சிறுகதையை எவ்வாறு விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தோடு நோக்க வேண்டும் என்பதனையும் அதில் உள்ள டங்குகின்ற உட்கூறுகளையும் எடுத்துக்கூறி நிற்கின்றது. குறிப்பாக இக்கட்டுரையில் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற குறிப்புகள் இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கும் விமர்சகர்களுக்கும் ஒரு பாதையை வகுத்துக்காட்டுவனவாகக் காணப்படுகின்றன.

“சிறுகதை ஒன்றை வளர்த்துச் செல்லல் என்பது அச்சிறுகதையின் பாத்திரப்படைப்பில் பெரிதும் தங்கியுள்ளதாகும். ‘சிறிது வெளிச்சம்’ சிறுகதையில் மூன்றே மூன்று பாத்திரங்கள். மையக் கதாபாத்திரமான சாவித்திரியின் கதையை எழுத்தாளனான சிறுகதையின் நாயகனைக் கொண்டு சொல்ல வைக்கிறார்...”

எனும் விபரிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. ‘மருந்தெனல் நோய் இனி வராதிருக்க அறிவியற் பிரசுரமொன்று பற்றிய சில குறிப்புகள்’ எனும் கட்டுரை,

‘நோய் வந்துற்ற பின் மருந்துக்காக அலைவதை விட அந்நோய் வராது தடுத்தலே சிறந்த மருத்துவ முறையாகும்’

எனும் உயரிய சிந்தனையோடு ஆரம்பித்து, டாக்டர் எம். கே.முருகானந்தன் அவர்களின் அனுபவப் பட்டறிவில் தோன்றிய மருத்துவக் குறிப்புகள் தொடர்பான விடயங்களை தன் கோணத்தில் நின்று கட்டுரையாசிரியர் நோக்கியுள்ளார்.

“கண் பார்வையை இழப்பது என்பது எத்தகைய கொடுமையான நிகழ்ச்சி அதுவும் தான் பிறந்த நாள் முதல் தன்னையும் தனது உற்றார் உறவினர் நண்பர்களையும், தனது சுற்றாடலையும், தான் விரும்பிய பொருட்களையும், கண்கவர் வண்ணங்கள் நிறைந்த இயற்கைக் காட்சிகளையும் கண்களால் ரசித்தும் பார்த்தும், வார்த்தைகளாற் சொல்ல முடியாத பல

22: கே.எம்.செல்வதாஸ்

நுண்ணிய உணர்வுகளை கண்களால் உணர்த்தியும் உணர்ந்தும் வாழ்ந்த ஒருவன் திடீரெனப் பார்வையை இழப்பதென்றால் அது எவ்வளவு துன்பமும் துயரமும் ஏமாற்றமும் தரும் ஒரு சம்பவமாகும்...” எனும் விபரிப்புகளை கட்டுரையாசிரியர் சுட்டிக்காட்டி நூலின் கனதித்தன்மையினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நூலின் நிறைவுக் கட்டுரையாக, வாழும் தகவற்களஞ்சியம்:- பத்தி எழுத்துத் தொகுப்பு நூலொன்றினூடாக ஒருதரிசனம் என்பது அமையப் பெற்றுள்ளது. இக்கட்டுரை, அண்மையில் மறைந்த மூத்த இலக்கியவாதி கே.எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களின் பன்முக ஆளுமைத்திறன் தொடர்பாக பேசி நிற்பதோடு அவரது பத்தி எழுத்துகளின் போக்கு தொடர்பாகவும் விரிவாக நோக்கியுள்ளது. இவரது பத்தி எழுத்துக்கள் தொடர்பாக கட்டுரையாசிரியர்,

“ஆரோக்கியமான பத்தி எழுத்து இப்படித்தான் இருக்கும் என எமது இளந்தலைமுறையினருக்கு உதாரணம் காட்டுவதற்கு கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களின் பத்தி எழுத்துகளே வகைமாதிரியானவை” என்று கூறியிருப்பது கவனத்துக்குரியதாகும்.

தொகுத்து நோக்கின் இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகள், வாசகர்களிடத்து புதிய அனுபவங்களை வழங்குவதோடு சமூக வெளியில் வெளிவருகின்ற பிரதிகள் தொடர்பான புதிய கருத்தாடல்களுக்கும் வழிசமைத்திருக்கின்றன.

புதிய பதங்கள் விளையும் நிலமாக 'நெருநல்'

மொழி ஆற்றல்வாய்ந்த கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான தலையாய கருவி. மொழி என்ற கருவியைச் சிறப்பாகக் கையாள்வதில் ஆற்றல் பெற்றிருப்பின் இலக்கியக் கருத்துப்பரிமாற்றம் வெற்றி பெறும் இவ்வாறு மொழிவழியே வெளிப்படும் பொருண்மையானது திறனுடையதாக இருத்தல் வேண்டும்.

'எந்தவொரு இலக்கியமும் அது கருத்துப்புலப்பாட்டில் திறன் உள்ள வகையில் வெளிப்படும் போதே அதன் சமுதாயப் பங்கும் பணியும் சிறக்கின்றது...' என்பர் மில்லர் .

அவ்வகையில் உணர்வுகளின் பிரவாகமாக அமையப்பெறும் கவிதையினை கவிஞன் தன் அகத்தூறும் பார்வையினால் மொழிவழியொழுகும் வெளியீடாக்குகின்றான், மொழியினால் கட்டமைக்கப்பட்ட வாழ்விடமாகவே கவிதை அமையப்பெற்றுள்ளது.

கவிதை மொழி கனதியானது. சொற்களின் களைவுகளிலேயே கவிதை மொழி பிறக்கின்றது. காலத்தின் இயங்கு தன்மைக்கேற்ப மொழிப்பிரயோகமும் அதன் கட்டமைப்புகளும் மாற்றமுற்ற வண்ணமே காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் தமிழில் இருந்து வந்த சொற்களஞ்சியங்களுக்கு அப்பாற் சென்று புதிய சொற்களை சிருஷ்டித்து புதிய பதங்களின் விளைநிலமாக இ.சு.முரளிதரனின் 'நெருநல்' கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. தமிழில் பெயர் அல்லது வினைச் சொற்களோடு விசுதிகளை இணைத்தால் ஆக்கப் பெயர்கள் உருவாகின்றன. அதேபோல பெயர், வினை, இடைச் சொற்களோடு பெயர்ச்சொற்களை இணைக்க கூட்டுப்பெயர்கள் உருவாகின்றன. இவ்வாறான ஆக்கப்பெயர்கள், கூட்டுப்

பெயர்கள் என்பவற்றை புதிய வடிவநிலையில் 'நெருநல்' தொகுதியல் தரிசிக்க முடிகின்றது. வன்மானி, கதவிலி, தீத்தனம், மீத்துவம், புதிர்மை, அவிழாளி, முலையிலி, தெருவியல், விலங்காவளி, பேய்க்கதையாளி போன்ற புதிய பதச்சேர்க்கைகள் இத்தொகுதியில் புதைந்துள்ளன. இருந்து வந்த நேர்கோட்டுத்தனமான தடத்தலிருந்து விலகி புதுவித அனுபவத்தையும் சிந்தனைக் கிளறல்களையும் ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் இ.சு.முரளிதரன் அவர்கள் ஈடுபட்டிருப்பது காலமாற்றத்திற்கேற்றதான தொன்மவியலுடைப்பே.

ஆளி, தனம், துவம், இயம், மை போன்ற விசுவகோடு சேர்க்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட ஆக்கப்பெயர்கள் புதிதாகத் தமிழிலே இவரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளன. வன்மம், ஆளி, தீ, தனம், மீ, துவம், முடிச்சு, இயம், தெரு, இயல் என்பவற்றை இணைத்தே ஆக்கப் பெயர்களை உருவாக்கியுள்ளார்.

எழுத்துக்கள் ஒன்றோ பலவோ சேர்ந்து சொற்களாகின்றன. இச் சொற்கட்டமைப்பின் கருத்தியல் தடத்தை சற்று விலகல் செய்து ஒற்றை சொல்லில் கருத்தமைவு ஒன்றைத் தொடரினூடாக எடுத்தாண்டு சொல்லியலில் புதுமை செய்துள்ளார். இறந்த காலம் என்பதனை காலம் தின்ற நாள் எனவும் முதுமை என்பதனை முத்தம் வற்றிய கன்னக்குழி எனவும் காலச்சக் கரத்தை இயற்கையின் முடிவிலிச் சதுரங்கம் எனவும் எடுத்துக் கூறி புதுவித அனுபவ நுகர்ச்சியை வாசகனிடத்து ஏற்படுத்த முனைந்துள்ளார்.

தீவிரம் என்பது இலக்கியத்திலும் கையாளப்படுகிறது. தீவிர வாசகன் என்னும் போது 'தீவிரம்' தரும் கருத்துநிலை 'தீவிரவாதி' என்பதோடு ஒட்டியதல்ல. எனவே தான் 'வன்மவாளி' என்பதை தீவிரவாதிக்குப்பதிலாக பயன்படுத்தி உள்ளதாகக் கருதுகின்றேன். தீபாவளி, வம்சாவளி, சூறாவளி என்பதில் ஆவளி வரிசையினைக் குறிக்கின்றது. இச்சேர்க்கையின் தொடர்ச்சியாக 'மேதாவளி', 'விலங்காவளி' என்பன பயன்படுகின்றன. மேதை+ஆவளி=மேதாவளி எனப்பணர்ந்துள்ளது. இத்தகைய வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் தமிழ் மொழிக்கு புதிய வரவு. மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக எவராலும்

எடுத்துக்கூறப்படவில்லை இத்தகைய புதிய சொற்களை தமிழுக்கு வரவாக்கியிருப்பது ஆசிரியர் மொழிக்குச் செய்த தொண்டே.

கதி, நாகரிகம் போன்ற சொற்களை 'அ' என்ற முன் னொட்டினை இணைத்து எதிர்ப்பதமாக்குவதைப் போல 'அகாதல்' என்பதை உருவாக்கியுள்ளார். 'முடிவிலி' என்ற பதம் மீதான பிரியமே 'கதவிலி', 'முலையிலி' என்பன உருவாகக் காரணமாயுள்ளன. இத்தகைய முயற்சிகள் கட்டமிடப்பட்ட சட்டகத்துக்குள் தமிழ்மொழி நின்றுவிடாமல் புதிய சொற்களின் வருகையோடு முன்னேறுதற்கான பாய்ச்சலாகும்.

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியச் சொற்கள் பலவற்றை சமகாலத் தமிழில் உலவவிட்டு அழகு செய்துள்ளார். கலாபழகை, அந்த காரம், முயங்க, நெறுமியது போன்ற சொற்கள் அத்தன் மையனவே

மேலும் அழகிய சொற்சேர்க்கைகளினூடாக கவிதை மொழியினை கட்டமைத்துள்ளார்.

'மண்வாசம் நாசிப் பரப்பில் நடை பயிலும்'

'சோபை தெவிட்டாத கூழாங்கல் போல்'

'அன்னாமுன்னாக்காயின் மேற்பரப்பாய் வெடிக்க'

போன்ற அடிகள் சான்றமைகின்றன. தீத்தனம், மீத்துவம், முடிச்சியம் என்ற சொற்களின் அமைவிடத்தை நோக்கும் போது 'வலிந்து சொற்களை கவிதைகளிடையே செருகும் மெசின் தனம்' என்ற தானா விஷ்ணுவின் கூற்று நினைவுக்கு வருகின்றது. புதியது புனைதல் என்னும் கோட்பாடு நெறி முறைக்குள் உட்பட்டு நெருநல் தொகுதியில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் புதிய வார்த்தைகள் தமிழுக்கு இ.சுமுரளிதரனால் வழங்கப்பட்ட கொடைகளாகவே அமைகின்றன.

சுமதி குகதாசனின்
படைப்புகள்நோக்கும் போக்கும்

‘இச் சொல்லை நீக்கி வேறொரு சொல்லை
இங்கு அமைத்தால் இக்கருத்தும்
அமைப்பும் சிறக்காது”

என்று கருதுமளவிற்கு இன்றியமையாத சொற்சேர்க்கையை
கொண்டு நிகழ்வது கவிதை. அகவய-புறவய தாக்கங்களினால்
உள்ளத்தில் எழுகின்ற உணர்வுகளினதும். எண்ணங்களினதும்
மொழிவடிவமாக இது அமையப்பெறுகின்றது. கவிதை
மொழி கனதியானது. இலக்கியப்பெருவெளி பரந்தது. படைப்
பின் பிரவாகமும் படைப்பின் உணர்த்தல்களும் படைப்பாளி
களுக்கிடையே வேறுபட்டே அமைகின்றன. பரந்த இவ் இலக்
கியவெளிதனிலே ஒவ்வொரு கவிஞர்களும் தமக்கான இயங்கு
தளத்தில் நின்றுகொண்டு தம் எண்ணத்தில் தோன்றும் கருத்தி
யலை மொழியினூடாக வெளிக்கொணர்கின்றனர்.

இவ்வாறான இயங்கு வெளிதனில் பெண்களின் பங்களிப்பும்
தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

‘எட்டுமறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண்
இளைப்பில்லைக் காண்”

என்று மகாகவி பாரதி பாடியதை உறுதி செய்வது போல
துறைதோறும் பெண்கள் இடம்பெற வேண்டும் என்ற
சிந்தனை சமகாலத்தில் நிறைவேறி வருகின்றது. தமிழ்
இலக்கியத் துறையிலும் பெண்களின் பங்களிப்பு கணிசமான
அளவில் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. குறிப்பாக எண்பதுகளின்
ஆரம்பத்தில் ஈழத்து தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் நிலை
பல்வேறு மாறுதல்களைப் பெற்று பெண்ணியம் சார்ந்த
சிந்திப்புக்கள் கூர்மையாக முனைப்புப் பெறத்தொடங்கின.

காலவோட்டத்தில் பெண் படைப்பாளிகளின் சிந்தனைக் கோலங்கள் பல மாறுதல்களைப் பெற்றிருப்பதனை இலக்கிய வடிவங்களின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறான இலக்கிய வெளிதனிலே தனது எழுத்துகளைப் பதிவுசெய்து தொடர்ந்து பயணித்துக் கொண்டிருப்பவரே எழுத்தாளர் சுமதி குகதாசன் அவர்கள். வட்டுக்கோட்டையைப் பிறப்பிடமாகவும் கொழும்பை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட இவர் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியருமாவார். 'தளிர்களின் சுமைகள்', 'எதனை வேண்டுவோம்' ஆகிய இரு கவிதைத் தொகுதிகளால் இலக்கிய உலகில் அறிமுகம் பெற்ற இவர் 'பிரகாசம்' என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமாவார். இவரது கவிதைகள் சமுதாயம், வாழ்வியல் யதார்த்தம், குடும்பம், கலாசாரம், கல்வி, அரசியல், மாக்கியம், கடவுள், தாய்மை, போர் போன்றவற்றைப் பாடுவனவாகக் காணப்படுகின்றன.

இவர் தம் கவிதை மொழி எளிமையானது. இச்சமூகத்திற்கு தான் சொல் விளைந்த கருத்தியலை தனக்கான மொழிக் கையாளுகையினூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். படைப்பினதும் - படைப்பாளியினதும் வெற்றி உணர்வுத் தொற்றுதலிலேயே தங்கியுள்ளது. வாசகனின் மனமும் கவிஞனின் மனமும் ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கவேண்டும். படைப்பாளி எதைச் சொல்லவிளைகிறாரோ அதை வாசகர் மனதில் தனது படைப்பின் வாயிலாக தொற்றவைத்தல் வேண்டும். அவ்விடயத்தில் சுமதி குகதாசன் வெற்றியும் பெற்றுள்ளார்.

தனக்கான கருத்தியல் தளத்தில் நின்றுகொண்டு தான் சார்ந்த சமூகத்தின் பல்வேறு பக்கங்களை படைப்பின் வழியாகக் கொணர்ந்துள்ளார். அன்றாடம் கையாளுகின்ற பல சொல்வழக்காறுகளை கவிதைகளில் கையாண்டுள்ளார். பெரும்பாலான கவிதைகள் அடியளவில் குறுகியதன்மை கொண்டவையாகவும் சந்தநயத்திற்கு உட்பட்டனவாகவும் சொல்லணிகளின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

கால மாற்றத்திற்கேற்ப சிந்திப்புகளும் செயல்களும் மாற்றமுறுதல் வேண்டும். ஆரோக்கியமான சமூக கட்டுமானத்திற்கான அடித்தளங்கள் அவை. இருப்பினும் பழமையின் பிடி

தளராத நிலைமை இன்னும் சமூகத்தில் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது. இதனை கூறும் கவிஞர்,

‘சந்ததி மாறிட
சிந்தையும் மாறுது
ஆயினும் நன்மைகள்
சேர்ந்திட
முந்தையது
விடாததேனோ...’

என்று பாடி சமூகத்தை நோக்கி ஒரு வினாவுதலையும் தொடுத்துள்ளார். இனம் - மொழி என்று மட்டும் பேசிக் கொண்டு சக மனிதர் படும் இன்னல்களை சற்றும் சிந்தியா மனிதர்களை விநோதம் மிக்கவர்களாக ‘விநோதம் பார்’ என்னும் கவிதையிலே காட்டியுள் ளார்.

‘மொழியென்று உருகும்
இனமென்று உருகும்
மனித மனமென்றும் உருகா
மந்தைகள் தானோ

தானென்றும்
தன் வீடென்றும் - சிறு
வட்டம் போட்டு
வாழ்ந்திடும்’

என்றவாறு சுய நல உலகின் விம்பத்தைக் காட்டியுள்ளார். மண்ணின் சாரத்தை தாங்கி வருவது போல கவிதையின் வழியே மொழியையும் அது சார்ந்த சமூக அமைப்பையும் அவ்வமைப் பின் கூறுகளையும் தரிசிக்க வேண்டும். அவ்வகையில் கல்விப் பின்புலத்தில் முகிழ்ந்த கவிஞர் ஆகையால் தான் சார்ந்த மாணவ சமுதாயத்தினை பாடுபொருள்களாகக் கொண்டு கவி புனைந்துள் ளார். ‘தளிர்களின் சுமைகள்’ என்னும் கவிதையிலே மாணவர்கள் தம் பருவத்தில் எதிர்கொள்கின்ற பல்வேறு சுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவர் தம் ஏக்கங்களை தனது வரிகளில் செம்மையாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘பள்ளி செல்கையில்
புத்தகச் சுமைகள்
வகுப்பறையினுள் சென்றதும்
பாடங்களின் சுமைகள்’

என்று தொடரும் கவிஞர் ஒரு நாள் முழுவதும் அவர் தாங்கும் சுமைகள் மறுபடியும் மறுநாளில் தொடர்வதையும் நமக்கு ஞாபகமூட்டுகிறார்.

‘அத்தனையும்
பெருஞ்சுமையாய்
மீண்டும் நாளை காலை
பள்ளி செல்கையில்’

கவிதையின் நிறைவிலே ஒரு முடிவற்ற விவாதத்தை ஆரம் பித்து வைக்கின்றார் கவிஞர். கல்வி முறைமைகளில் ஏற்படுத்த வேண்டிய மாற்றங்களை அவை வேண்டி நிற்கின்றன.

தந்தை வழியில் மாக்கிய சிந்தனாவாதத்தை தன்னகத்தே கொண்டு வளர்ந்த இவர் தனது கவிதைகளிலும் மாக்கிய கருத்துகளை வலியுறுத்தி பொதுவுடமைச் சித்தாந்தத்தை முன்வைத்துள்ளார்.

‘பொதுவுடமை பேசும் நான்
வேலைக்காய் வேண்டி
வேதனம் தேடி வரும்
வேறு மனிதரிடம்
சுரண்டாதிருப்பேனாக
அவர்கள் விடியலுக்காய்
வாழா விடினும்’

என்று அர்த்தப்படுத்தல் செய்துள்ளார்.

‘முதுமைகள் எதிர்கொள்ளும்
முயலாமை காரணத்தால்
மூடிய பெட்டகமாய்
முற்போக்கும்
முடங்கியதோ’

என முற்போக்கின் முடக்கத்தை பதிவு செய்துள்ளார்

மனிதர்கள் யாவரிடத்திலும் சமத்துவம் பேணுதல் வேண் டும். இவ்வுலக வாழ்வியலில் ஒருவர் இன்னொருவர் மீது காட்டும் பரிவும் பாசமும் அவர் வாழ்வுதனை அர்த்தப்படுத் தும் இதனை ‘உணர்வு’என்னும் கவிதையில்,

‘நாளோடும் பொழுதோடும்
ஓடி களைத்த பின்’

பேருந்து இருக்கையிலே
 சற்றோய்ந்து அமர்கையில்
 ஏழைத்தாயுடன் ஏறிய
 பிஞ்சு மகளவள்
 ஏக்கப்பார்வை
 நிலைத்து நின்றது
 என் கைகளில் மின்னிய
 தங்க வளையல்களை
 கழற்றுதல் சிரமமாய்
 அப்படியே கிடந்ததனை
 பொற்கொல்லரிடம்
 கொண்டன்றே வெட்டிவிட்டேன்
 கூடவே தினம் வளையணியும்
 பழக்கமதனையும்'

என்று மன மாறுதலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

'மனத்தீரமே தீர்வாக' என்னும் கவிதையிலும் சமத்துவம் காண இச் சமூகத்திற்கு அறை கூவல் விடுத்துள்ளார்.

'இனங்களின் மோதல்
 தகிப்பினிலே
 பட்டமரத்துப்
 பழந்தரையில்
 வெடித்துக்கிளம்பிய
 புழுதி (புதிய) மண்ணில்
 செங்கொடி நாட்டப்
 புறப்படுவோம்
 சமத்துவம் ஈட்ட
 விளைந்திடுவோம்'

இவ்வாறாக தனது கவிதைகளின் வாயிலாக சமூகத்தை தரிசித்த சுமதி குகதாசன் அவர்கள் 'பிரகாசம்' என்னும் சஞ்சிகையின் வாயிலாகப் பல்வேறு விடயங்களை நகைச்சுவையோடு கலந்து சம்பாசனைகளாக நமக்குத் தந்துள்ளார். தேர்தல் பற்றி ஒரு சிலாகிப்பிலே.

பரமேஸ்: அண்ணை! இந்த தேர்தல்கள்
 வந்து வந்து போகுது அதைப்பற்றி
 என்ன சொல்லுறியள்?

மகாலிங்கம்: அதை என்னத்தை சொல்லுறது
ஒரு காலத்திலை இதுக்கு கொஞ்சம்
எண்டாலும் ஒரு கணக்கு இருந்திச்சு
இப்ப இது பெரும்பாலும் வேடிக்கை தான்
என்று தொடரும் இவர் 'கல்வி' விடயத்தில்

பரமேஸ்: அண்ணை பொதுவுடைமைக்காரர்
தாய்மொழிக் கல்வி, இலவசக் கல்வி
எண்டெல்லாம் அறிமுகப்படுத்திச்சினம்
இப்ப எல்லாமே தலைகீழாய் மாறிப்போய்க்
கிடக்கு கல்வி எண்டிறது இப்ப ஒரு
வியாபாரப் பண்டமாய் கிடக்கு...

மகாலிங்கம்: பொதுவுடைமைச் சமுதாயம்
இல்லாத பட்சத்திலை கல்வியின் நிலை
இப்படித்தான் இருக்கும் இதிலை சனத்தைக்
குறை சொல்ல முடியாது.

என்றவாறு கூறி தனது எழுத்துகளின் வாயிலாக சமூக
விமர்சனம் ஒன்றினையும் மேற்கொண்டுள்ளார்.

தனது கருத்தியல் தளத்தில் நின்று கொண்டு படைப்புக
ளின் வாயிலாக சமுதாய ஊடாட்டத்தை மேற்கொண்டுள்ள
இவர் பல்வேறு விடயங்களையும் பாடுபொருள்களாகக்
கொண்டு காலவோட்டத்திற்கேற்ப மொழிதல் முறைகளிலும்
வடிவ முறைகளிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது இவர்தம்
எதிர்கால இலக்கிய இருப்பிற்கான பலமாகவும் அமையப்
பெறும்

மாற்றம் வேண்டிய மனவெளிப் போராட்டங்கள் 'கூலிக்கு வந்தவன்'

ஈழத்தின் முக்கியமான மரபுக் கவிஞர்களில் ஒருவரான ச. வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் முதல் நாவலாக 'கூலிக்கு வந்தவன்' காணப்படுகின்றது. 'எழிலி' என்ற காவிய நூலுக்காக மிக இள வயதிலேயே சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டவர். ஆழ்ந்த தமிழறிவும் சிறந்த தமிழ் எழுத்தாற்றலும் கொண்ட இவர் முப்பத்தேழு வருடகாலம் ஆசிரியராகவும் பிற்காலத்தில் விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றிய பெருமைக் குரியவர். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் என்றவாறு பன்முக இலக்கியத் தடங்களில் பயணித்த இவர் தமிழ்ச்சூழலில் வாசிப்பு அருகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்களது ரசனைக்கேற்ப தத்துவக்கருத்துகளை உள்ளடக்கியதான குறுங்கதைகளை எழுதி வெளியிட்டு வாசிப்பை நோக்கி சமூகத்தை திசை திருப்பியவர்.

இவரால் எழுதப்பெற்ற 'இலக்கியப் பூங்கா' என்னும் நூல் பலமுறை மீள்பதிப்புக் கண்டு பாடசாலைகளில் துணைநூலாக பல ஆண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. கொம்புத் தேன், ச.வே.பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள், தண்டலை, எரிமலை தந்த விடுதலை, நாடும் வீடும், வண்டி முன்னாக மாடு பின்னாக, வேள்வி நெருப்பு, அன்னை மண், இன்பவானில், உடுப்பிட்டி மனோன்மணி அந்தாதி, சின்னஞ்சிறு கதைகள் போன்றன அவர்தம் இலக்கியப் பிரவாகங்களில் சிலவாகும்.

கதைப் பேசு பொருளும் படைப்பாக்க முறையும்

கூலிக்கு வந்தவன் யார் என்பதையும் அவனால் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதையும் முடிச்சுவிழ்க்கும் விதமான கட்டமைப் போடு கூலிக்கு வந்தவன் நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

காலாதி காலமாக சமூகத்தில் நிலவி வருகின்ற சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை முன்னிலைப்படுத்தி மேட்டுக் குடித்தன வாழ்வை நடாத்தும் நபர்கள் ஏழ்மை நிலையில் உள்ளவர்களை எவ்வாறு நோக்குகின்றார்கள் என்பதையும் எந்த நிலையிலும் அவர்கள் தம்மோடு இரத்த உறவாடும் நிலைக்கு வந்து விடக்கூடாது என்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கும் தன்மையினையும் அதற்காக அவர்கள் மேற்கொள்ளும் சதித்திட்டங்களையும் பகைப்புலமாகக் கொண்டமைந்ததாகவே நாவலின் கரு காணப்படுகின்றது

“இரண்டு சமூகங்களுக்குமிடையில், கல்வி, பொருளாதாரம் சீர்திருத்தம், பழக்க வழக்கம் என்பவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை இல்லாமல் செய்வதன் மூலமே சாதி வேறுபாடற்ற தமிழர் சமுதாயத்தைக் காலக்கதியில் உருவாக்க முடியும்” என்றவாறான விபரிப்புகள் அக்காலகட்ட சமூக யதார்த்தத்தை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

நேரிய வழியில் சேர்க்காது ஏமாற்று வேலைகளின் மூலம் பெற்றுக் கொள்கின்ற செல்வம், பெற்றவனையும் அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் வேரோடு அழித்து விடும் என்பதனை கூற முனையும் சு.வே அவர்கள் யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் பண்பாட்டம்சங்களை இணைத்து எளிமையான சொல்லியல் முறைமைகளினூடாக வாசகனை கதையை நோக்கி இழுத்துச் செல்கின்றார். கதையின் போக்கில் பல திருப்பங்களையும் திகைப்பூட்டும் வகையில் ஏற்படுத்தி கதையை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கு தனித்துவம் மிக்கது.

‘எந்த ஊரில் ஆள்’

‘பட்டினப் பக்கமாம் அம்மா’

‘பட்டினத்தானுக்குத் தோட்ட வேலை எப்படித் தெரியும்?’

குறுக்கு விசாரணை தொடர்ந்து நடை பெற்றது...

‘ஆ... வந்து...’ என்று சாட்சிக் கூண்டின்றி நின்ற சாட்சி தடுமாறினான்.’ என்னும் விபரிப்புக்களும்

‘பூங்கொடி கண்விழிக்கும் முன் அவள்

உள்ளத்தில் மறைந்து கிடந்த

ஆற்றொணாத் துயரம் விழித்துக்

கொண்டு விட்டது. சில வினாடிகள்

ஐயோ! ஐயோ! நான் என்ன

செய்வேன்? எனக்கிந்த உலகத்தில்

இனி என்ன வேலை...!”

என்னும் விபரிப்புக்களும் வகைமாதிரிகள் ஆகின்றன.

அடுத்து இது தான் நிகழ்ந்திருக்குமோ என்று வாசகனைச் சிந்திக்க வைத்து விட்டு முடிவினை வேறு விதமாக கூறிச் செல்லும் பாங்கு கதையோட்டத்திற்கு வலுவாய் அமையப் பெற்றுள்ளதோடு வாசகனை தொடர்ந்து கதையோடு பயணிக்க வைக்கும் படைப்பாக்க உத்தியாகவும் காணப்படுகின்றது.

பாத்திர உருவாக்கமும் கதை நிகழ் களங்களும்

சரவணன் எவ்வாறு சரவணச் சாமியானார் என்ற கேள்வியோடு அறிமுகமாகும் சரவணன் எனும் பாத்திரத்தோடு அவர்தம் குடும்ப உறுப்பினர்களும் அவர் உறவாடும் உறவுகளின் குடும்ப உறுப்பினர்களும் கதையின் ஆரம்பத்தில் உலாவருகின்றனர். அவ்வாறான பாத்திரங்களோடு கதைவளர்ச்சியிலே சரவணச்சாமியாரின் தங்கை பொன்மணி, மைத்துனன் உலகநாதபிள்ளை, தாய் ஆகியோர் இணைந்து கொள்கின்றனர். இவர்களோடு நாவலின் பெரும்பாகம்வரை உலாவி கதையை நிறைவுறுத்தும் பாத்திரங்களாக பெருந்தகையும் அவனை நேசிக்கும் பூங்கொடியும் காணப்படுகின்றனர். பெருந்தகையின் தந்தை, தாய், சகோதரர்கள், வேலையாட்கள் என இடம் பெறுகின்ற பாத்திரங்கள் பிரதான பாத்திரங்களுக்கு வலுச்சேர்க்கும் பாத்திரங்களாக கதையில் இடம் பிடித்துள்ளன.

கதை நிகழ்களங்களாக சரவணனின் தங்கையின் வீடு, சரவணச்சாமியார் சென்று வருகின்ற வீடுகள், பெருந்தகையின் வீடு, வேலைத்தளம் ஆகியன காணப்படுகின்றன.

“ஏழாழையில் தங்கையின் வீட்டில்
தாயின் பாசத்தாலும் தங்கையின்
பரிவாலும் மனம் ஓரளவு
தேறி மெல்ல மெல்ல சித்தம் தெளிந்தது.”

“அடுப்படிக்கொட்டிலுக்குள்
பெருந்தகையின் தம்பிமார்
மூவரின் குரல்கள் அழுகையோடும்

இருமல் சிணுங்கலோடும் கலந்து
கிளம்பிக் கொண்டிருந்தன.”

“பூங்கொடியை அந்த ஊரவர்
ஓவசியர் வீட்டுக் கிளிப்பிள்ளை என்றே
குறிப்பிடுவார்கள்...”

இவ்வாறு கதைமாந்தர்களையும் கதைக்களத்தையும் வாசகர்
களுக்கு கதையோட்டத்தோடு அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.
இங்ஙனம் கள அறிமுகத்தையும் பாத்திர அறிமுகத்தையும்
வரையறுத்துக் காட்டிய ச. வே இவற்றின் பின்னணியில் பாத்
திர இயக்கத்தை நகர்த்திச் செல்கிறார். குறிப்பாக பெருந்தகை
என்னும் பாத்திர உருவாக்கத்தின் ஊடாக தனது சமூகமாற்ற
சிந்தனையை சா.வே அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.
“சிறுபான்மையினர் இந்த நிமிர்ச்சியை அடையும் போது
பெரும்பான்மையோர் தாமாகவே தங்கள் நாவை அடக்கிப்
பேச வேண்டி நேர்ந்துவிடும்...” எனும் கூற்றுக்கள் சான்றா
கின்றன.

பண்பாட்டு மரபுகளும் மொழிக்கையாளுகையும்

கூலிக்கு வந்தவன் நாவலில் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு
முற்பட்ட யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் சூழ்நிலைகளை ச.வே.
அவர்கள் வெளிக் கொணர முனைந்துள்ளார்.

“தூரத்தில் மருதடி விநாயகர் ஆலயத்தின் வண்ணக் கோபுரம்
அழகாகத் தெரிகிறது...”

உதயதிக்கை நோக்கிக் கை கூப்பி நிற்கும்

சரவணச் சாமியாரின் கண்களுக்குப் பரந்த வயல் வெளிக்கப்
பால், மருத மரங்கள் அடர்ந்த பசிய சுற்று வீதியுடன்
அடக்கமாகத் தெரியும் அந்தக் கோயிலின் முழுமையான
தோற்றம் அவரின் நெஞ்சில் ஆனந்தக் கிளர்ச்சியை நிரப்பி
மெய்மறக்கச் செய்கின்றது...”

என்றவாறு ஆரம்பிக்கும் நாவலின் முற் கூறிலேயே
யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியலோடு கலந்து நிற்கும் ஆலய
தரிசனத்தையும் அது கொடுக்கும் புத்துணர்வையும் பதிவு
செய்துள்ளார்.

“சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தன் தந்தையின்
கைகளும் தன் கைகளும் அணுவணுவாகத் தொட்டளைந்து

பண்படுத்தி அருவிட்டுப் பயிர்நாட்டி, நீர்பாய்ச்சிப் பலன் எடுத்து மகிழ்ந்த தங்கள் பழைய தோட்டம்...”

என்றவாறான விபரிப்புகள் யாழ்ப்பாண மக்களின் விவசாயப் பண்பாட்டினை செறிவோடு வெளிக் காட்டி நிற்கின்றன.

“கறந்த பால் முலைக் கேறாதண்ணா”

“சரவணன் சில மாதங்களில் தன் சுக துக்கங்களை மறந்த மனத்துறவியாகி விட்டான்”

“தன்னை வளர்த்தெடுத்த தாயைச் சதாகாலச் சிறைக்குள் காணும் மகனின் மனநிலையோடு...”

”நீண்டு கிடந்த பெருந்தெருவிலே தனிமை வைகறை நிலவொளியில்...”

என்றவாறான விபரிப்புகள் ச.வே அவர்களின் கவித்துவமான மொழியாட்சிக்கு சான்றுகளாகின்றன.

முடிவுரை

ஈழத்து நாவல் இலக்கியப் போக்கில் முப்பதுகளில் சமூக ரீதியில் ஏற்படத் தொடங்கிய விழிப்புணர்வுநிலை படிப் படியாகக் கூடி நாற்பதுகளில் மண்வாசனை, தேசிய உணர்வு என்ற எல்லைகளைத் தாண்டி இலக்கியம் புதியதொரு பரிமாணத்தை நோக்கிப் பயணிக்கத் தொடங்கியது. சமூகப் பிரச்சினைகள், பிரதேசப் பண்புகள் கொண்ட நாவல்கள் என ஈழத்து மக்களின் வாழ்வியற் சிக்கல்கள் நாவல்களினூடே முதன்மைப் படுத்தப்பட்டன. இந்நிலையில் அறுபதுக்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் சமூக அடக்கு முறைகள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் என்பனவற்றுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் வலுப் பெறலாயின. இவ்வாறான காலச் சூழ்நிலைக்குள் தோற்றம் கண்ட கூலிக்கு ‘வந்தவன்’ நாவலும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு நிலையைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு சமூக முன்னேற்றத்துக்குக் குந்தகமான குறைபாடுகள் களையப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கோடு புனையப் பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது.

கடவுளின்
'கைபேசி எண்'

“நவீனத்துவ இலக்கியம் உலகைப் புரிந்து கொள்ள உதவக் கூடிய கருத்துகளை உருவாக்கியது. அதற்கேற்ற ஆக்கங்களையும் உருவாக்கியது. பின்நவீனத்துவ இலக்கியம் அக் கருத்துகளையும் படைப்புகளையும் உருவாக்கி வருகிறது. நவீனத்துவம் உலகைப் பார்த்தது, பின் நவீனத்துவம் உலகை நாம் எப்படி பார்க்கிறோம், எப்படி நம் பார்வை வடிவமைக்கப் பட்டுள்ளது. என்று பார்க்கிறது.”

- ஜெயமோகன்

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் உற்பத்தியாகவும் காலத்தை உற்பவிப்பதாகவும் அமையப்பெறும். தமிழ் இலக்கியங்கள் காலத்திற்கு காலம் ஏற்பட்ட மாற்றங்களிற்கேற்ப தம் கருத்தியல் நிலையிலும் வடிவ நிலையிலும் மாற்றங்களைப் பெற்ற வண்ணமே காணப்படுகின்றன. இலக்கிய வடிவங்கள் யாவும் பல்வேறு மாறுதல் முறைகளைக் கடந்து வந்து விட்டன. பழைய நேரடி விபரிப்பு முறைகளைத் தவிர்த்துப் பழைய மையங்கள் தகர்ந்த புதிய மையத்தை எதிர்ப்பட்டு நிற்கும் கருத்துகளை படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் வெளிக்கொணருவதாய் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறான தொரு கருத்தியலில் புதிய திசைநோக்கிப் பயணிக்கும் படைப்புகளாகவே இ.சு.முரளிதரனின் சிறுகதைகள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவரது சிறுகதைகளில் குறியீடுகளே கதை சொல்லிகளாக காணப்படுகின்றன. இதிகாச புராண கதை மாந்தர்களை இக்கால நடப்பியலோடு பொருத்தி இழக்கப்படும் வாழ்வியலிற்கு அர்த்தம் போதித்துள்ளன.

நேர்கோட்டுத்தனமான சிறுகதையின் வடிவ நிலையினைத் தகர்ந்து, கதைகள் நகரும் சூழலில் கதைகளே வடிவங்களைத்

தீர்மானிக்கும் தன்மையுடையதாய் சிறுகதைகளை மடை மாற்றி அமைப்பியலிலும் பின் நவீனத்துவ சிந்தனை மரபை உட்படுத்தியுள்ளார். கடவுளின் கைபேசி எண், பாடக் குறிப்பு, AB+ குருதியும் நீல நரியும், சிறுத்தொண்டரின் சேவை நலன் பாராட்டு போன்ற சிறுகதைகள் அமைப்பியலின் புதுமை பெற்ற படைப்புகளாகவும் சிந்தனைக் குவியத்தை தன்பால் ஈர்த்து புதிய கருத்தியல்களை உற்பவிக்கும் படைப்புகளாகவும் காணப்படுகின்றன.

ஒரு படைப்பு எல்லையற்ற விவாதத்திற்கு வாசகனை இட்டுச் செல்லும் தன்மையுடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். முடிவுறாத விவாதங்களை அவை திறக்கின்ற வேளையிலேயே படைப்பின் அனுபவத்தினையும் படைப்பாளியின் அனுபவத்தினையும் வாசகனால் முழுமையாக அனுபவிக்க முடியும். படைப்பாளியின் கையிலிருந்து படைப்பு வாசகனிடம் செல் கின்ற வேளை படைப்பின் உரிமை வாசகனிடம் சென்றடை கின்றது. மேலும் மீள் வாசிப்பு என்பது இன்றைய காலச் சூழலில் வேண்டப்படுகின்ற ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. கால இடைவெளியின் மாறுதலுக்கேற்ப பல்வேறு விடயங்கள் மீள்வாசிப்பிற்குள் உட்படுத்த வேண்டிய தேவையை காலமே கட்டமைத்துள்ளது. அவ்வகையில் இ.சு.முரளிதரனின் 'பகிர்வு' எனும் சிறுகதை இந்து சமயத்தில் நிலவிவரும் மாம்பழம் பெறும் கருத்தியல் சார்ந்த கதையை சமகால நிகழ்வுகளோடு இணைத்து கட்டவிழ்ப்புச் செய்வதாகவே அமையப் பெற்றுள்ளது.

“பூலோகத்தில் விழுந்த கனி இந்து சமுத்திரத்தில் தீவாக உருவாகியிருக்குமோ...? என்ற சிந்தனை எழுந்த போது எனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டேன். என்ன இருந்தாலும் ஒருவரே அனுபவிக்க நினைக்கிறது சகோதரத்துவமில்லை பகிர்ந்து கொடுக்கும் எண்ணம் ஏன் பரம் பொருளுக்கே வரவேயில்லை?”

பிரதியின் பெறுமானத்தை மேம்படுத்தி வாசிப்பு அனுபவத்தினை மற்றோர் தளத்திற்கு நகர்த்தக் கூடிய நுட்ப மிகு சிறுகதைகளாக அமைந்துள்ளன. மரபுக் கதையாடலை நிராகரித்து வடிவப்பரி சோதனைகளை நிகழ்த்தி, தனித்தனித்

துண்டுகளாக அமைத்து, வாசகனின் ஆளுமையால் இணைவு பெற்று பல்பரிமாணத்தை எய்துகின்றன. வாசகனையும் படைப்பிலே பங்காளியாக்கும் மாறுபட்ட கதை சொல்லியான இ.சு.முரளிதரனின் புனைவுவெளி ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் வீச்செல்லையை அகலப்படுத்தும் என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை.

இருதேச வாழ்பனுவங்களைப் பேசும் 'மிதுனம்'

ஈழத்தின் வடபுலமாகிய காங்கேசன்துறையில் பிறந்த வள்ளி நாயகி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட குறமகள் தனது ஆரம்பக்கல்வியை நடேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் உயர்கல்வியினை இளவாலை கன்னியர்மட விடுதியிலும் பெற்றுக் கொண்டார். இந்தக் காலப் பகுதியிலேயே வள்ளிநாயகி குறமகளாக உருவெடுத்தார். அன்றைய விடுதி வாழ்வும், கன்னியர் மடக் கல்வி முறையும் குறமகளின் பஸ்துறை ஆளுமையை வளர்த்ததுடன் அவரது சிந்தனை முறைமையையும் மாற்றியமைத்தது. கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரியர் பயிற்சியினை நிறைவுசெய்த குறமகள் பல்வேறு பாடசாலைகளில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதோடு அலுத்தம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகவும் பதில் அதிபராகவும் பணியாற்றிய பெருமைக்குரியவர்.

தனது சிறுவயதிலிருந்தே எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டிய குறமகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்ற காலப்பகுதியிலேயே தொடர் எழுத்துலகப் பயணத்தை மேற்கொள்ளலானார். 'போலிக்கொளவம்' என்கிற அவரது முதலாவது சிறுகதை ஈழகேசரியில் பிரசுரமானது. தொடர்ந்து இலக்கியப் பரப்பில் இயங்கிய குறமகள் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை, மேடைப்பேச்சுஎனப் பலதுறைகளிலும் தடம்பதித்து ஈழத்து எழுத்தாளர் பரம்பரையில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமைகளுள் ஒருவராகத் தன்னையும் நிலைநிறுத்திச் சென்ற பெருமைக்குரியவராவார்.

நாவலின் பேசுபொருளும் படைப்பாக்க முறையும்

ஈழம்-கனடா ஆகிய இருதேச வாழ்வியல் போக்குகளையும் பண்பாட்டியல் வழக்காறுகளையும் முன்நிறுத்தி பாத்திரங்களின் கதையாடல்களுக்கூடாக நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் குறமகள் தான் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாண பிரதேச நினைவுகளையும் போர்க் கால வாழ்வு தந்த பல்நிலை அனுபவங்களையும் குறுக்கு வெட்டுமுகமாக எடுத்துக் கூறி மேலைத்தேச கீழைத்தேச வாழ்வியலில் ஆண் - பெண் உறவுநிலை எத்தகைய எதிர்நிலைப் பாங்குடையது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

குறிப்பாக மேலைத்தேச வாழ்வியலுக்குள் தம்மை இணைத்துக்கொண்ட தமிழ்ப் பெண்கள் அத்தேச வாழ்வியலோட்டத்தில் தடம்மாறிடக் கூடாது என்பதனை எச்சரிக்கை செய்வதாகவும் கதைக் கரு அமையப் பெற்றுள்ளது.

திலகா எனும் பாத்திரத்தினூடாக யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் கோலங்களையும், சமூக அடுக்கமைவுகளையும் பொருளாதார சிக்கல்களையும் அரசியல்சார் சூழ்நிலைகளையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். திலகாவிற்கு இணையான பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்ட எலிசபெத்தினூடாக பெருநகரங்களில் வாழும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் வாழ்வியல் இடர்களை யதார்த்தப் பண்புநிலையோடு எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

புதின இலக்கியங்களில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் நனவோடை உத்தியினை அதிகமாக இந்நாவலிலே குறமகள் கையாண்டுள்ளார். சொல்ல வந்த விடயத்தினை தொடர்ச்சியாக கூறிமுடித்திடாது. துண்டங்களாக்கி திடீர் திருப்பங்களோடு கூறிச்சென்று நாவலின் போக்கிலே ஓர் அதிர்வலையினை தோற்றுவித்திருக்கின்றார். அடுத்து என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் என்று வாசகனைச் சிந்திக்க வைத்து விட்டு வேறு திசையில் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் படைப்பாக்க முறை தனித்துவம் வாய்ந்தது.

பாத்திர உருவாக்கமும் கதை நிகழ்களங்களும்

நாவலின் ஆரம்ப அத்தியாயம் தொடக்கம் நிறைவுறு அத்தியாயம் வரை இணைந்திருக்கின்ற பிரதான பாத்திரங்
42: கே.எம்.செல்வதாஸ்

களாக திலகாவும் எலிசபெத்தும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களோடு திலகா எலிசபெத் ஆகியோர் நினைவுகளை மீட்கையில் உலாவருகின்ற பாத்திரங்களும் வைத்தியர்கள், தாதிகள், திலகத்தின் பிள்ளைகள் என்போர் கதையோட்டத்தில் இணைந்து கொள்கின்றனர். குறிப்பாக திலகாவின் நினைவுகளில் அவரது கணவன் அரவிந்தன் மைத்துனி மோகனா மற்றும் அவளது குடும்ப அங்கத்தவர்களும் எலிசபெத்தின் நினைவுகளில் அவளது முன்னாள் காதலர்களும் உலாவருகின்றனர்.

கதையின் நிறைவுத்தருவாயில் திலகாவின் பால்ய சினேகிதி பொன்னம்மாக்கா இணைந்து கொள்கிறார்.

கதை நிகழ்களங்களில் வைத்தியசாலையே பெரும்பாகம் வகிக்கின்றது. திலகம், எலிசபெத் ஆகியோரது நினைவுகளில் தொலைதலூடே பல களங்கள் வந்து செல்கின்றன.

ஈற்றில் வைத்தியசாலையிலிருந்து வெளியேறிய எலிசா முதியோர் இல்லத்தில் சேர்வதோடு திலகம் குடியிருப்பாளர் தேர்தலில் நின்று முதல்வர் பதவியேற்பதோடும் கதை நிகழ்களங்கள் நிறைவு காண்கின்றன.

பண்பாட்டு மரபுகளும் மொழிக்கையாளுகையும்

நாவலில் இருதேச பண்பாட்டு மரபுகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாண வாழ்வியலின் ஒரு காலகட்ட நடப்பியலை கதையோட்டத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். பனங் கூடல், பனம்பாத்தி, பனாட்டு, ஓலைப் பெட்டி என்று நீண்டு செல்லும் பட்டியலில் அக்கால பண்பாட்டு மரபுகள் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பிலாக்கணம், பப்பிக்காதல், முட்டைக் காய்ச்சல், அள்ளல் போன்ற சொற் பிரயோகங்கள் வட்டார வழக்கில் முகிழ்ந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. எலிசபெத்தின் காதலர்கள் பற்றிய ஞாபக மீட்டுருவாக்கத்தில் மேலைத்தேச வாழ்வியல் பண்பாட்டு மரபுகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

நாவலின் பேசு பொருள்களாக இருதேச வாழ்வனுபவங்கள் காணப்படுவதனால் கையாளப்பட்டுள்ள மொழி நடையிலும் இருதேச வாழ்வியலுக்கும் ஏற்றவகையிலான மொழி நடையினைக் கையாண்டுள்ளார்.

நிறைவுரை

யதார்த்த வாழ்வியலின் பல தரிசனங்களைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் மிதுனம் நாவல் இரு தேச பாத்திரங்களினூடாக அவர்கள் சார்ந்த பல்வேறு செய்திகளை எடுத்துக்கூறி நிற்பதோடு முதியோரது வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் சமூக நலன்சார் சிந்தனையோடு எழுதப்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது.

சந்தங்களினூடே பிரவாகிக்கும் 'பிரபஞ்ச சுருதி'

'ஓம்' எனும் நாதம் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் சுருதி. அந்த ஓம் எனும் நாதம் மானிட வாழ்வியலில் தனித்துவமான ஓர் இடத்தினைக் கொண்டது. ஓம் எனும் உச்சரிப்புடன் ஆரம்பிக்கும் எந்தவொரு விடயமும் சித்திப்படையும் என்பது மரபு வழிப்பட்ட நம்பிக்கை.

'பிரபஞ்ச சுருதி' கவிஞர் குப்பிழான் ஐ.சண்முகனின் கவிதைப் பிரவாகம். முப்பது கவிதைகளைத் தாங்கிய வண்ணம் வெளிவந்திருக்கின்ற இத் தொகுப்பு நிலைமாறு காலமென்றில் புதிய வரவாக அமையப்பெற்றுள்ளது. ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில், 'ஒரு பாதையின் கதை', 'உதிரிகளும்', 'கோடுகளும் கோலங்களும்', 'சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஊடாகவும் 'அறிமுகங்களும் குறிப்புகளும்' என்னும் கட்டுரைத் தொகுப்பினூடாகவும் பலதரப்பட்ட உதிரிக்கட்டுரைகளினூடாகவும் நன்கறியப்பட்ட மூத்த இலக்கியப் படைப்பாளியாகிய குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் அவர்கள் இத்தொகுப்பினூடாக கவிதைமீதான தன் ஆளுமைப்பதிவுகளை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இத் தொகுப்பிலுள்ள பல கவிதைகள் மரபுவழிப்பட்ட தன்மை கொண்டனவாக அமையப்பெற்றிருப்பினும். எளிமைத் தன்மையோடும் சந்தச் சிறப்புடனே தான் சொல்ல முற்பட்ட கருத்தியலை வாசகர் நெஞ்சில் உணர்வு நிலையோடு தொற்றவைக்கும் பாங்குடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

ஒரு கவிதை நல்ல பொருளில் அமைவதால் மட்டும் அது சிறப்படைவதில்லை. அதில் அமையும் சொற்செட்டு. ஓசை, உணர்ச்சி முதலானவை ஒருமுகமாக அமையப்பெறுமிடத்தே

அது சிறந்த கவிதையாகின்றது. அவ்வகையில் குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் அவர்களுடைய கவிதைகள் தேர்ந்த சொற்களைக் கொண்டமைந்தனவாகவும் நயம் மிக்கனவாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன.

அந்தி நேரம் வந்து
ஆலயமணி ஒலித்தது
சாந்தி நெஞ்சில் பிறந்தது
சக்தி உடலில் செறிந்தது

துன்பம் எங்கு சென்றதோ
தூய இன்பம் சுரந்தது
அன்பர்க் கருளும் அண்ணலால்
அழியாக் கவிதை பிறந்தது.

என்றவாறு வாழ்தலின் நிலைமாறு தன்மையினை எடுத்துக் காட்டி நம்பிக்கையின் ஒளியின் பின்னால் அழியாக் கவிதைகள் பிறப்பெடுக்கும் செய்தியினைக் கூறியுள்ளார்.

ஒரு சோகக் கவிதை என்னும் கவிதையின் வாயிலாக வழுவியலின் யதார்த்தத்தை சொற்சித்திரமாக வாசகர் நெஞ்சில் தன் உணர்வலைகளைத் தொற்றவைத்திருக்கும் கவிஞரின் கவித்துவம் போற்றுதற்குரியது. ஏழ்மை வாழ்வின் ஏக்கங்களையும் அதன் தாக்கங்களையும் கண்முன்னே உலாவவிட்டிருப்பது சிறப்புக்குரியது.

சோகக் கவிதையொன்று நான் பாடப் போகின்றேன் - நோகும்
மன யாழின் மீட்கும் துயர்க்குரலாய்
சோகக் கவிதையொன்று நான் பாடப்போகின்றேன்
என்று தன் சோகம் பாட முற்பட்ட கவிஞர்.

அன்னையவர் துயர் கண்டமுதேன்
அங்கு அவளின்
எண்ணத்தை ஈடேற்றும் ஏலாமைக்காய் அமுதேன்
மெலிந்துவிட்ட அவருடம்பின் நரம்புகளைப் பார்த்தமுதேன்
வறுமையினால் உருக்குலைந்த வாழ்வைநினைத்தமுகிறேன்
எண்ணி எண்ணி அமுதேன் நான் ஏங்கி ஏங்கி அமுதேன்

என்றவாறு வாழ்வியலின் தரிசனங்களை நிதர்சனமாய் கவிதை மொழியின் வழியே எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

வேலை தேடும் வேலை என்னும் கவிதையிலே வேலைக்காய் நம்மவர்கள் படும் பாடுகளை உணர்வு பூர்வமாய் பதிவு செய்துள்ளார்.

வேலை தேடிநான் ஓடுகின்றேன்
வேளை வரவில்லை வேலை செய்ய
நாளை என்றவர் சொல்லி விட்டார்
நானும் நம்பித் திரும்பிவிட்டேன்

ஆளைப்பார் அதி அபசகுனம்
ஆன வேலைக்கு உதவாதென்றார்
தோளைப்பார் தோலாய்க் கிடக்குதப்பா
தோதில்லை இந்த வேலைக் கென்றார்.
என்றவாறு மானிட அவலத்தைப் பாடியுள்ளார்.

‘... காதருகில்

மெதுவாய் மிக மெதுவாய்

நாணயத்தின் கிசுகிசப்பு

ஓலி எழுப்பும் சிறு சிரிப்பு

..... பேரமைதி

வளையொலி

இன்பத்தின் முனங்கலொலி

ஆழ்துயிலில் மூச்சோசை...”

என்று பிரபஞ்ச சுருதியிலே வாழ்வியல் யதார்த்தத்தைக் கூறிச் செல்லும் கவிஞர் தன் எண்ண அலைகளை தேர்ந்த சொற் பிரவாகங்களின் வழியே குவித்துத் தந்திருப்பது மிகுந்த கவனத் திற்குரியது ‘ஓம்’ எனும் பிரபஞ்ச சுருதிக்கு எவ்வளவு வீச்சான ஆற்றல் இருக்கின்றதோ அவ்வாறான வீச்சான ஆற்றல் குப்பிழான் ஐ.சண்முகனின் பிரபஞ்ச சுருதி கவிதை நூலுக்கும் உண்டு என்பது திண்ணம்.

மறுதலிக்கப்படும் கனவுகள் 'ஆயிஷா'

ஏன்-எதற்கு-எப்படி, இவைதான் சிந்தனைகளின் ஊற்றுக்கள். கேள்விக்குட்படுத்தப்படும் சிந்தனைகளே மாற்றத்திற்கு வழி சமைக்கின்றன. மாற்றம் என்பது உலகியலின் நியதி. இந்த நியதிக்குட்பட்டு மாறும் உலகில் மாறாப்பொருளாய் மனிதன் மட்டும். காரணம் முன்னோர் மொழிந்த வழிதனையே உச்சி மேல் கொண்டு கிளிப்பிள்ளைகளாய் மாறியமையே. கிளிகள் கூட சிறகடித்துப் பறக்கும். மனிதனின் சிந்தனைச் சிறகுகளை சிறகடிக்கச் செய்ய எவர்தான் இன்று முனைகின்றார்கள். அவ்வாறான காலச்சூழலில் அகப்பட்டு சிறகொடிந்து நீள் துயில் கொண்ட ஓர் அபலைப் பெண்ணே 'ஆயிஷா'.

அவள் தன் நாமம் உச்சரிக்கும் வேளைதனில் காதிலொலிக்கும் ஒலிப்புகள் அவள் வாயில் எழும் கேள்விக் கணைகளே. தம் உறவுகளை இழந்து தன் உறவுக் கொடியில் உள்ளவரின் கண்காணிப்பில் நச்சரிப்புகளோடு தன் வாழ்க்கையை இணைத்துக் கொண்டவள். எந்நிலையிலும் அவள் தன் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. கல்வியைத் தொடரும் நோக்குடன் பாடசாலையில் இணைந்து கொண்டாள். அங்குதான் அவளது கேள்விக்கணைகள் வீச்சுக் கொண்டன. வீச்சுக் கொண்ட அவளது சிந்தனைக்கு சிறகு கட்ட வேண்டிய வழிகாட்டிகள் எல்லோரும் அவளிற்கு எதிர்நிலையாயினர். ஒதுக்கப்பட்டாள். பல வழிகாட்டிகளின் கோபத்துக்கு ஆளானாள். அப்படி ஆயிஷா அவர்களை என்னதான் கேட்டுவிட்டாள்?

காந்தவியல் குறித்த பாடத்தில் 'எல்லாக் காந்தங்களின் கவர் திறனும் ஒன்றெனக் கொண்டால் அவை ஒட்டிக் கொள்ள

வாய்ப்பே இல்லையே. எப்புறமும் நகராமல் அப்ப டியே தானிருக்கும்...'. 'ஏன் நாம இந்தப் பிரபஞ்சம் முடிவுறா எண்ணிக்கையிலான காந்தங்களை நேர் கோட்டில் வைத்தது போல் அமைக்கப்பட்டதா வைச்சிக்கக் கூடாது? அந்தக் கோணத்தில் பூமிங்கர காந்தத்த ஆராயலாம் இல்லையா?'

வெப்பவியல் குறித்த பாடத்தில் 'மிஸ்.. மெழுகுவர்த்தி எரியுது. ஒரு கேஸ் அடுப்பும் எரியுது. இரண்டுமே நெருப்புத்தான். மெழுகு தீபத்தில் ஒளி அதிகமாயும், வெப்பம் கம்மியாயும் இருக்கு. ஆனால் அடுப்புல ஒளி கம்மியாயும் வெப்பம் அதிகமாயும் இருக்குதே ஏன் மிஸ்...?'

இவை போன்ற கேள்விகள்தான் அந்தப் பிஞ்சுமனதில் உதித்தவை. கேள்வி கேட்காததுதான் தப்பாகுமேயன்றி கேள்வி கேட்பது எப்படித் தப்பாகிவிடும்? தன் மனசுக்குள்ளேயே பூட்டி வைத்துப் புழுங்கிய வேளை ஆதரவுக்கரம் கொடுத்தார் ஒரு வழிகாட்டி. அதனால் அவ் வழிகாட்டிக்கு ஆயிஷா கொடுத்த இடமோ மிக உயர்வு.

'என் தாய்: என் முதல் ஆசிரியை, என் முதல் உயிர்'

இது ஆயிஷாவின் குறிப்பு. இவ்வாறான வேளைதனில் 'சர்ஹம்ப்ரி டேவியின்' அறுவைச்சிகிச்சையின் போது உடலை மரத்துப்போக வைக்கின்ற நைத்ரஸ் ஒக்சைட்டு வாயு பற்றிய தகவலை அறிந்து கொண்ட ஆயிஷா

'இன்னிக்கு எக்ஸ்பரிமண்ட் சக்ஸ் மிஸ்...'

'என்ன... என்ன... எக்ஸ்பரிமண்ட்...'

'இந்தாங்க ஸ்கேல்... என்னை அடியுங்க பாப்போம்...'

'ஏன் ஆயிஷா என்ன சொல்றே நீ...'

'மருந்து மிஸ்... மரத்துப்போற மருந்து...'

'இனிமேல் யாரு அடிச்சாலும் எனக்கு வலிக்காது மிஸ்...'

எப்படி வேணும்னாலும் அடிச்சுக்கட்டும்...'

சிந்தனைக்கு சிறகு கட்டி சிறகடித்துப் பறக்கவைக்க வேண்டிய வழிகாட்டிகளின் வழித்தடங்கள் மாறியதால் ஆயிஷா நிரந்தரமாய் மரத்துப்போனாள். அவள் கனவுகளும்

மரத்துப் போயின. இவளைப்போல் எத்தனை ஆயிஷாக்கள்
மண்ணிடையே மறைந்தனரோ...?

‘வழிகாட்டிகளே! வழித்தடங்கள் மாற்றிடுவீர். சிந்த
னைக்குச் சிறகுகள் கட்டிப்பறக்கவிடுங்கள். எதிர்காலத்தி
லாவது பல மேரிகியூரிகளும், பல நியூட்டன்களும் தோன்றட்
டுமே...’

மூன்றடியில் கருக்கொண்ட கருத்துப்பிரவாகம்
'பச்சை இறகு'

சொற்களின் களைவும் கவித்துவ மனோபாவமும் சந்திக்கும் ஒரு புள்ளியில் கவிதை பிறக்கின்றது. உள்ளெழும் அகவயச் சிந்தனைகளுக்கு படைப்பாளி மொழியின் வழியே உருவம் கொடுக்கின்றான். கவிதை மொழி கனதியானது. மொழியின் கட்டமைப்பினூடு படைப்பாளி வாசகனோடு பேசுகின்றான். இவ்வாறான கவிதை வடிவங்கள் அவற்றின் மொழிதல் முறைமைகளினாலும் அமைப்பியல் அடிப்படையினாலும் பன்மைத்துவம் கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை என்றவாறு பிரதான வடிவம் பெறும் கவிதை மரபிலே புதுக்கவிதை என்னும் வடிவம் கால மாறுதல்களுக்கேற்ப தன் நிலையில் பல மாறுதல்களைப் பெற்று வளர்ச்சியுற்ற வண்ணம் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறான புதுக்கவிதை வடிவங்களுள் ஒன்றாகவே ஹைக்கூ காணப்படுகின்றது. ஜப்பானிய மண்ணில் மூன்றடியில் கருக் கொண்ட குறுங் கவிதை வடிவமாக இது காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு அமையப்பெற்ற ஹைக்கூ வடிவத்தை தாங்கியதாகவே வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் 'பச்சை இறகுகள்' என்னும் தொகுப்பு காணப்படுகின்றது. மரபும் நவீனமும் ஊடாடிய நிலைமாறு காலமொன்றில் தோன்றிய கவிஞர், தான் வாழ்ந்த சமூகத்தில் கொண்ட ஆழமான ஊடாட்டத்தின் வெளிப்பாடுகளை மூன்றடியில் கூற முற்பட்டுள்ளார். படைப்பாளன் தான் சொல்ல விளையும் உணர்வலைகளை வாசகனிடத்தில் இலகுவில் தொற்றவைக்கக் கூடிய தன்மையை ஹைக்கூ கவிதை வடிவம் தன்னகத்தே கொண்டமைந்துள்ளது. அந்த வடிவத்தின் சாயலை எடுத்துக் கொண்ட பொன்னண்ணா, தனது படைப்புகளில் அரசியல், சமூகம், கல்வி, பெண்ணியம்,

போர், வீரம், மதம், விழுமியம் என்றவாறாக வாழ்வியலின் விடயங்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

படைப்பும் - படைப்பின் மொழிதல் முறைமையும் படைப்பாளிகளுக்கிடையில் வேறுபடும் பாங்குடையன. அவ்வகையில் பொன்னண்ணா அவர்கள் தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயங்களை வாசகனிடத்து நேரடியாக கொண்டு செல்லும் முறைமையை கையாண்டு நடைமுறை வாழ்வியல் ஓட்டத்தில் அனுபவித்த விடயங்களையும் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களையும் எளிமைத் தன்மையோடு தனக்கே உரித்தான நடைப்பாங்கில் முன் வைப்புச் செய்துள்ளார்.

“மற்றோர் ஒளி பெற
தான் அழிந்தது
தீக்குச்சி”

என்று கூறுமிடத்து யதார்த்த வாழ்வியலைத் தீக்குச்சி மீதேற்றி கருத்துப் படிமத்தை காட்சிப்படிமமாக்கியுள்ளார். ‘மற்றோர் ஒளி பெறுதல்’ என்பது உணர்ந்தும் பன்முகப் புரிதல் வாசக நிலைக்கு ஏற்றதாகும்.

சமூக அசைவியக்கத்தில் பெண்களின் வாழ்வியல் இன்னல்களை தனக்கே உரித்தான கவிதை மொழிகளில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

“பருவ மலர்களின் கண்ணீர்த் துளி
பெற்றவர் நெஞ்சினில் சமை
சீதனப் படுகொடுமை”

என்றவாறு சீதனத்தால் சீரழியும் வாழ்வியல் அவலத்தை பதிவு செய்துள்ளார். போரும் அதன் தாக்கங்கங்களும் இவர் மனதில் மாறா வடுக்களாக நிலைத்திருப்பதை பல கவிதைகள் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

“பொட்டு வைக்கிறாள்
விதவை
தன் பிள்ளைக்கு”

“தொலைந்த கணவன்மாரை
தேடமுடியா சாவித்திரிகள்
ஈழத்திலும்”

என்று கூறும் பொன்னண்ணா, நடப்பியல் வாழ்வுதனில்

பெண்கள் காணும் பெரும் துன்பங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“முன்பனி இரவு
அகதி ஒருவன்
நாடுமாறுகின்றான்

ஆழ்கடல் அலைகள்
கரையை நினைத்தன
புலம்பெயர் தமிழராய்”

என்று கூறி ஒரு காலகட்டத்தின் ஆறாத் துயரங்களையும் புலம் பெயர்தலின் வலிகளையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

மனிதனைக் காப்பதற்கும் நல்வழிப்படுத்துவதற்கும் தோற்றம் பெற்றவைகளே மதங்கள். ஆனால் காலவோட்டத்தில் அவற்றின் நோக்கிலும் போக்கிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்றப்பட்ட வண்ணமே உள்ளன அத்தகைய மதம் சார்ந்த உண்மை நிலைதனை

“கடவுளை நேசிப்போர்
மறக்க வேண்டியது
மதத்தை”

என்றவாறு எடுத்துக் கூறி மனித மனங்களில் ‘நான்’ என்ற அகந்தைப் போக்கு மாற்றமுறுதல் வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

முதுமை என்பது யாவர்க்கும் உரியதே ஆயினும் மனிதர்கள் பலர் அதன் நிலையறியாது சமூகத்தின் முதுபெரும் சொத்துக்களாக விளங்கும் மூத்தோரை புறம் தள்ளும் அபத்த நிலையே நிலவுகின்றது. அந்த ஆதங்கத்தை

உறவுகள் அனைத்தும்
முதுமையில் விலகின
உயிருள்ளவரை ஊன்றுகோல் மட்டும்

அம்மா இறந்தது பட்டினியால்
மண்டபம் எடுத்து அந்திரட்டி செய்தது
வெளிநாட்டுப்பிள்ளை

என்றவாறு சமூகத்தின் போலி முகங்கள் பலவற்றை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறாகத் தன் எண்ண அலைகளை ஹைக்கூ வடிவசாயலின் ஊடாக பதிவு

செய்துள்ள கவிஞர் அவர்கள், வாசிப்பு நிலையிலேயே கருத்துரைக்கக் கூடிய தன்மைகளைக் கொண்ட சில கவிதைகளில் முடிச்சவிழ்க்கும் தன்மையுடையதாக வாசகனின் சிந்தனைக்கு வழி சமைத்து கருத்துச் செறிவுகளை அதிகப்படுத்தியிருப்பின் கவிதையின் உன்னதங்களை இன்னும் தொட்டிருக்க முடியும்.

பண்பாட்டியலை மீட்டெடுக்கும் 'தமிழினி'

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் பல கதை சொல்லிகளைத் தந்த பெருமை வடமராட்சி மண்ணுக்குரியது. அத்தகைய கதை சொல்லிகளின் வரிசையில் சமகாலத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் படைப்பாளியாக சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்கள் விளங்குகின்றார். ஆசிரியர், கவிஞர், சிறுகதையாளர், பத்தியெழுத்தாளர், கட்டுரையாளர் என்னும் பன்முகம் கொண்ட இவரது பதினான்காவது பிரவாகமாக தமிழினி என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்திருக்கின்றது. தமிழினி என்னும் கதையில் தொடங்கி மைதிலி என்னும் கதையில் நிறைவுறுவதாக பதினொரு கதைகளைத் தாங்கியதாக தொகுதி அமையப்பெற்றுள்ளது.

படைப்பாளிகள் ஒவ்வொருவரும் தமக்கே உரித்தான மொழிதல் முறைகளில் படைப்பின் வழியே வாசகர்களோடு பேசிக்கொள்வார்கள். அவ்வகையில் சமரபாகு சீன உதயகுமார் அவர்கள் யதார்த்தமான மொழியாட்சியோடு தனது எண்ணத்தின் உணர்வுகளை வாசகரிடத்தே ஒவ்வொரு கதை மூலமும் தொற்றவைத்துள்ளார். இலக்கியப்படைப்பொன்று தான் எழும் காலச்சூழலின் பல்வேறு பண்பாட்டம்சங்களை தாங்கிவருவது சிறப்புக்குரியது. காரணம், காலங்கள் கடந்த பின்பும் ஒரு காலகட்டத்தின் பண்பாட்டின் சுவடுகளை அவற்றினூடு கண்டுகொள்ள வாய்ப்பேற்படும். அத்தகு பண்பாட்டம்சங்கள் பலவற்றையும் சுமந்த பலகதைகளை இத் தொகுதியிலே காணமுடிகின்றது.

காலவோட்டத்தில் மறைந்து போன கிராம வாழ்வியலின் பல சொல் வழக்காறுகளையும் வாழ்க்கை

முறைகளையும் விளையாட்டுக்களையும் இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் மீட்டுக்கொண்டு வந்து தந்திருக்கின்றன. தமிழினி என்னும் சிறுகதையில் காலங்கடந்தும் உயிர்ப்போடு வாழும் நட்பின் உன்னதத்தைக் காண்கின்ற அதேவேளையில் தொலைந்துபோன எம் பண்பாடுகள் பலவும் கண்முன்னே வந்து ஊசலாடிச் செல்கின்றன.

“மண்சோறு கறி காய்ச்சி விளையாடியிருக்கிறோம்
சலசல சலக்கோல்: கல்லுக்குத்தி விளையாட்டு
என்று ஒருவரை ஒருவர் ஓடிப் பிடித்து
திரிந்திருக்கின்றோம்”

என்று கூறுமிடத்து ஒரு காலவோட்டத்தின் குறுக்கு வெட்டுமுகத்தினை காணமுடிகின்றது.

“ஒருமுறை பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மா ஆச்சியின்
காணிக்குள்ளே களவாக கொய்யாப்பழம் ஆயப்போன
போது மரத்திலிருந்து கீழே நான் விழுந்துபோனேன்”

என்றவாறான விபரிப்புகளும் வாழ்வியல் மீட்புக்களாகக் காண்படுகின்றன.

‘காசிருந்தால் வாங்கலாம்’ என்னும் கதையின் வழியே வெளிநாட்டு மோகத்தால் தங்கள் வாழ்வைத் தொலைக்கும் மனிதர்களின் அவலங்களை எடுத்துரைத்துள்ளார். தூய மனம் படைத்த மாலி என்னும் அபலைப்பெண் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையால் ஏமாற்றப்படும் துயரநிலைதனை யதார்த்தமான நிலையில் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

“இப்படி அமைதியான பண்புள்ள அப்பாவி
மருமகளின் அருமையை இப்ப உணர்ந்து
என்ன பயன்? பொன்னி மனம் நினைவுகளில் குருக்
குளித்தது.”

என்று அறிமுகமாகும் “மாலி அண்ணிக்கு எயிட்ஸ் என்று டொக்டர் சொல்லுறார் அம்மா! என்று இளையவள் வந்து சொன்னது இப்பவும் பொன்னியின் நெஞ்சை நெருடிக் கொண்டதான் இருக்கிறது”

என்றவாறு அபலையாக கதையில் நிறைவு பெறுகிறாள்.

சுழுகத்திலுள்ள சிலரின் போலிமுகங்களை உரிப்புச் செய்வ தாக ‘சுயம் உரிப்பு’ என்னும் கதை அமையப்பெற்றுள்ளது.

சமூக அடுக்கமைவில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் பலவற்றை இக்கதை பேசி நிற்கின்றது.

“இப்பவெல்லாம் நான் இன்னும் உசாராகிவிட்டேன் கொஞ்ச நாளாக குட்டிக்கிளி மாமாவின் நடத்தைகள் எனக்குப் பிடிக்காமலே இருந்தன...”

என்னும் விபரிப்புகளும்

“கவிதா நீ என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விகள் சரியானதே! உன் துணிச்சலைப் பாராட்டுகிறேன் உன்னைத் தவறானவள் என்று இந்த ஊர் கதைத்ததை நானும் நம்பியிருக்கிறேன்”

என்று கூறுமிடங்கள் நோக்கத்தக்கன. ‘அம்மா’ என்னும் சிறுகதையில் தாய்க்கும் மகளுக்குமான அன்பின் நெருக்கத்தையும் பிள்ளைகளுக்காக தாய் செய்யும் தியாகங்களையும் எடுத்துக் கூறி தாக்கம் மிக்க சொல்லாட்சி மூலம் வாசகர் மனதில் உணர்வுத் தொற்றுதல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

“நேற்று அம்மாவும் தம்பியும் என்னை வழி அனுப்பி வைக்கும் போது அவர்கள் அழுத அழுகையை நினைக்க இப்பவும் என் கண்களில் திவலையாக நீரை வரவழைக்கிறது...”

என்னும் அடிகள் அவர்தம் பாசப்பிணைப்பினை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு கல்வியினைப் போதித்தல் என்பதற்கு அப்பால் பல்வேறு விடயங்களிலும் அவர்களுக்கு முன்மாதிரியானவர்களாக இருந்து வழிகாட்டி அவர்தம் வாழ்வின் வெற்றிக்கு அடித்தளம் இடுபவர்களாக காணப்படுகின்றார்கள் என்பதனை ‘மகேஸ்வரன் சேர்’ என்னும் கதையின் மூலம் எடுத்துக்கூறி ஒரு மாணவனது வாழ்வில் ஆசிரியர்களின் வகிபாகம் எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்ற செய்தியிணையும் தெரிவித்துள்ளார்.

“இலக்கியம், அறிவியல் சார்ந்த குமரனின் தேடல்கள் இன்னும் இன்னும் குமரனுள்ளே நீண்டு கொண்டதான் இருக்கப் போகின்றன

மகேஸ்வரன் சேர் போன்ற நல்லுள்ளங்களின்
ஆசீர்வாதங்கள் இருக்கும் வரை, தான் நினைத்த
எண்ணங்கள் யாவும் நல்லபடி நிறைவேறும்
என்ற நினைப்புடனேயே தான் வீடு நோக்கிப் போய்க்
கொண்டிருந்தான்...”

என்றவாறு கூறிச்செல்லுமிடத்து ஆசிரியத்துவத்தின்
மேன்மை வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

‘புலமைப்பரிசில்’ என்னும் கதையிலே அண்மைய காலங்க
ளில் பிஞ்சு மனங்கள் எதிர்கொள்ளுகின்ற உள நெருக்கீடுகளை
எடுத்துப் பேசியுள்ளார். பரீட்சை என்ற போர்வையில் பிஞ்சு
உள்ளங்கள் பிழிந்தெடுக்கப்படுவதை சூசகமான முறையிலே
சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“கயான் குட்டி மிகக் கவலையோடு தெரிந்தான்
அன்று வெளியாகியிருந்த புலமைப்பரிசில்
பரீட்சைப் பெறுபேறுதான் அதற்கெல்லாம் காரணம்...:
என்று சந்தோசம் தொலைந்த நிலையையும்
‘இப்ப கயானின் நண்பர்கள் உள்ளே
வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக்
கண்டதும் துள்ளிக் குதித்து ஓடிப்போனான்...”

என்று பிஞ்சு மனதின் சந்தோச நிலைதனையும் சுட்டிக்
காட்டி அதன் வழியே சமூகத்தை நோக்கியதான தன் செய்தி
யினை கூறமுனைந்துள்ளார்.

இவ்வாறாக அமையப்பெற்றுள்ள கதைகள் யாவுமே தாம்
எடுத்துக்கொண்ட பேசுபொருளை அழுத்தமாக கூறி நிற்கின்ற
அதேவேளை மறைந்த பண்பாட்டியல் செய்திகள் பலவற்றை
யும் எடுத்துக் கூறி நிற்பது சிறப்புக்குரியது.

ஈழத்துச் சிற்றிதழ்களில் 'ஏகலைவன்'

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பை வலுவாக்குவதில் சிற்றிதழ்கள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. இலக்கிய உலகில் காலத்துக்கு காலம் ஏற்படும் மாற்றங்களையும், கருத்துரு வாக்கங்களையும், வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் சிற்றிதழ்கள் பதிவு செய்கின்றன. கருத்துப் பகிர்வை பிரதான நோக்காக அவை கொண்டிருக்கின்றன. ஈழத்தில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றிதழ்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றமையினை இலக்கிய வரலாற்றின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பாரதி, மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி, மல்லிகை என்று தொடங்கும் அதன் பட்டியல், சமகாலத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற ஞானம், ஜீவநதி, கலைமுகம், மகுடம் என்பவற்றோடு நீண்டு செல்கின்றது. இத்தகைய சிற்றிதழ்ப் பரப்பில் இரண்டாயிரம் ஆண்டின் முற்பகுதியில்

“தூங்கிவிட்ட சந்ததிமுன் பூபாளமாய் எழும்பேனா
துரோணர் தந்ததிந்த
ஆறாம் விரலாய் எழும்பேனா...”

என்ற உறுதி மொழியோடு தோற்றம் பெற்றதாக ஏகலைவன் எனும் சமூக கலை - இலக்கிய கல்வி அறிவியல் ஏடு காணப் படுகின்றது. யா/உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிஷன் கல்லூரியைத் தளமாகவும் இ.சு.முரளிதரன் அவர்களை பிரதம ஆசிரியராகவும் கொண்டு வெளிவந்த இச்சிற்றிதழ் எட்டு இதழ்களோடு தனது வரவினை நிறுத்திக் கொண்டது. இருப்பினும் தோற்றம் கண்ட இதழ்களுக்கூடாக ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிற்கு தனது பங்களிப்பினை அது வழங்கியிருக்கின்றது.

“நான்கு சுவர்களுக்கிடையில் ஒலித்த உங்கள் குரலை நாலா திசையிலும் பதிவு செய்யும் முயற்சிதான் இந்த 'ஏகலைவன்'

மின்சார ரயிலில் பயணித்த படி முகமிழந்து, முகவரி இழந்து, நாகரிகம், பண்பாடு தொலைத்து மொழி இழக்கத் தீர்மானித்து விட்டது மூத்த தமிழினத்தின் ஒரு பகுதி. இன்னோர் பகுதியோ மின்சாரத்தைக் கூட நேர்த்தியாகப் பெறமுடியாத நிலையிலும் மொழி, உணர்வு, உரிமை எதனையும் இழக்கத் தயாரில்லை எனச் சங்க நாதம் செய்கிறது. ஒன்றை இழந்தே இன்னொன்று என்றால் உயிரிழந்தும் தமிழ்காக்கத் துணிந்துவிட்டது. மொழிக்குச் சிம்மாசனம் வழங்கத்தானே இந்தக் குருதி கொப்பளிக்கும் குருஷேத்திரம், மொழியும் கல்வியும் எங்கள் முகவரி என்பதை எடுத்தியம்பவே இந்த ஏகலைவன் உங்கள் முன் பிரசன்னமாகின்றான்”

என்ற ஆசிரியர் குறிப்போடு முதலாவது இதழ் வெளிவந்துள்ளது. மாணவர்களிடத்து படைப்பாற்றலையும் வாசிப்பனுபவத்தினையும் தீவிரப்படுத்தும் நோக்குடனேயே இதழ்கள் யாவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. கல்லூரிச் சஞ்சிகைகளின் வகைமையிலிருந்து நீங்கி சிற்றிதழ்ப்பண்போடு எந்தவிதமான இலாப நோக்கமுமற்று இருபது ரூபாய் எனும் பெறுமதியோடு மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்தும் ஏதோவொரு திறமையை சரி வர இனங்கண்டு வெளிக் கொணர்ந்துவிட்டால் அது அவனை எதிர்கால உலகில் நிலைநிறுத்தும் என்ற நோக்கோடு அத்தகு மாணவர் தம் ஆற்றல்களை வெளிக்கொணர ஏகலைவன் களம் அமைத்துக்கொடுத்திருக்கின்றது. குறிப்பாக இதழ்கள் எங்கும் தமிழ்த்தேசியத்தினை ஆதரிக்கின்ற கருத்தியலைக் காண முடிகின்றது.

“போற்றி எம் தேன்தமிழாகிய
பொருளே புலர்ந்தது போர்க்களத்து இசையொடு பொழுதே...
ஏற்றிய கொடியசை தேசமும் உடையாய்
ஏகலைவா பள்ளி எழுந்தருளாயே...”

என்னும் பள்ளி எழுச்சியுடனேயே ஆரம்ப இதழ்களின் வருகை இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

இதழ்களிலே மாணவர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், பொது அறிவுக் குறிப்புகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அவ்வாறு இடம் பெற்ற ஆக்கங்கள் பலவும் மாணவர்களது தனித் திறமைகளை வெளிக்காட்டுவனவாக

காணப்படுகின்றன. இக்களத்தினூடாக எதிர்கால இலக்கிய உலகுக்குரிய இளைய சமுதாயத்தை ஏகலைவன் தயார்படுத்தி யிருக்கின்றது. மாணவர்களது ஆக்கங்களோடு ஆசிரியர்களின் கட்டுரைகள், கவிதைகள் என்பனவும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அத்தோடு ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் கவனம் பெற்ற பல படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் இதழ்களினை கனதியாக்கி யிருக்கின்றன. சுவில்வரத்தினம் அவர்களின் நேர்காணல், தாட்சாயணி, இராகவன், இராஜேஸ்கண்ணன், கருணை ரவி என்போரின் சிறுகதைகள் த.ஜெயசீலன், யாத்ரிகன், ச.முருந் தன், சண்முகம் சிவலிங்கம் போன்றோரின் கவிதைகள் போன்ற இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

மாணவர்களின் வாசிப்பிற்கு உரிய சஞ்சிகை என்பதனால் அதி தீவிரத்தன்மை தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.

எட்டு இதழ்களின் அட்டை வடிவமைப்பிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக இதழ்கள் வெளிவந்த சமகாலப் போக்குகளை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பாங்குடையவையாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு தனித்துவமான பண்புகளுடன் வெளிவந்த ஏகலைவன் தனது பயணத்தை முடித்துக் கொண்டமைக்கு காரணங்கள் பல. விற்பனையிலும், ஆக்கங்களைப் பெறுவதிலும் 'ஏகலைவன்' ஆசிரியர் குழாம் இடர்களைச் சந்திக்கலாயிற்று. பிரதம ஆசிரியரே தனியொருவராக அனைத்து வேலைகளையும் செய்ய வேண்டியிருந்ததனை அக்காலத்தில் கல்வி பயின்ற மாணவன் என்ற வகையில் நன்கறிவேன். எமது கல்வியாண்டு மாணவர்கள் வெளியேறியதோடு 'ஏகலைவன்' விற்பனையில் சடுதியான வீழ்ச்சியினைச் சந்தித்துக் கொண்டது. மாணவர்களிடத்து இதழ்களை கொண்டு சேர்ப்பதிலும் பல இடர்களை எதிர்கொண்ட ஏகலைவன் தனது வருகையை இடைநிறுத்திக் கொண்டது. அதற்குப்பின் மாணவர்களை மையாகக் கொண்டு வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் இதழ்கள் தொடர்ந்து வெளிவராமையே துரதிஷ்டவசமானதே. இத்தகு இதழ்களின் தோற்றமும் அதனது தொடர் வருகையும் மாணவர்களிடத்து சிறந்த படைப்பாற்றலை வளர்க்கும் களங்களாக அமையப் பெறும் என்பது திண்ணம்.

யா/இலமயானன் சித்தக வித்தியாலயம் மற்றும் யா/உருப் பிட்டி சிமெரீக்கனி மீசன் கல்லூரி ஆசிரியவற்றின் புகழைய மாணவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலை முதுகலைப் பட்டங்களும் தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழியல்மாணிப் பட்டத்தினையும் இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா பட்டமும் பெற்றவர். கவிஞரும், கட்டுரையாளரும், விமர்சகருமாயி னீவர் நிஜமல்ல நிழல்கள், நாயன்பு முநலாய நூல்களின் ஆசிரியர். சிவ்வாயூர்க் கவிஞர் முசெல்லையா படைப்புகள் பெருந்தொகுப்பின் இணைப்பதிப்பாசிரியர். பாடசாலை மாணவர்களின் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பலவற்றைக் கொண்டந்தவர். இலக்கிய முயற்சிக்கான இளங்கலைஞர் விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டவர். யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியர்.

2
யுள்ளிக

ISBN 978-955-54651-1-3

முத்தமிழ்
பதிப்பகம்

Rs. 500/-

ஆளமம் ஸ்தம்பம். 0770698554